

“Ελληνική Τέχνη” Εικονογραφημένη

Διευθυνταί :

ΝΙΚΟΣ Θ. ΣΥΝΟΔΙΝΟΣ
ΛΕΩΝ. ΠΑΠΑΦΛΩΡΟΣ

Δήλωση

Προηγούμενα τεύχη τῆς «Ἑλληνικῆς Τέχνης» εὐρίσκονται πάντοτε εἰς τὰ καπνοπωλεῖα, Πατησίων 26 καὶ Καλλιτεχνικήν Ἀγοράν, κάτωθι θεάτρον «Ἀλάμπρα».

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΤΕΧΝΗ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

III III III ΕΤΟΣ Β' ΑΘΗΝΑΙ 15 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1925 ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ 5 III III III

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΒΕΡΩΝΗ

Ἡ Αἰκατερίνη Βερώνη, διὰ τὴν ὁποίαν τόσον εὐφύμωσ ἠσχολήθη ὁ Ἑλληνικὸς καὶ ξένος τύπος, ἡ Αἰκατερίνη Βερώνη ἡ ὁποία ἀπὸ τῆς σκηνῆς τῶν Σλαβικῶν καὶ Τουρκικῶν θεάτρων διὰ τῆς μεγάλης τῆς δραματικῆς τέχνης ἀνεξωπύρει τὸ ἔθνικὸν αἶσθημα καὶ προεκάλει ὀλίγη ἐνθουσιασμῶ καὶ υπερηφανεῖας μεταξὺ τῶν ὁμογενῶν μας, ἐγεννήθη ἐν Κωνσταντινουπόλει.

Τὸ ἐξαιρετικὸν καλλιτεχνικὸν ἄλγαντον καὶ αἱ σκηναὶ ἀρετὰ τῆς Αἰκ. Βερώνη διέλαμπαν τὸ πρῶτον ὅταν ἐδόθη μία ἔκτακτος καλλιτεχνικὴ παραστάσις ὑπὸ τοῦ Λυκείου Κωνσταντινουπόλεως εἰς τὸ ὁποῖον ἐφοίτα.

Ἀπὸ τῆς πρώτης ταύτης ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐμφανίσεως τῆς μικρᾶς ἐρασιτέχνιδος πάντες οἱ μαντεύσαντες τὴν μέλλουσαν θριαμβευτικὴν καὶ καλλιτεχνικὴν ἐξέλιξίν τῆς, παντοτοτρόπως προσεπάθουν νὰ πείσουν τοὺς δισταζόντας γονεῖς τῆς ὅπως τὴν ἀφιερῶσιν εἰς τὸν βωμὸν τῆς τέχνης, διὰ τὸν ὁποῖον ἡ Φύσις τὴν εἶχε προορίσει, καὶ ὅπερ ἐν τέλει ἐπέτυχον.

Ἡ Αἰκ. Βερώνη ἔκαμε τὴν πρώτην ἐμφάνισίν τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει εἰς τὸ ἔργον «Οἱ δύο Λοχία» ὑποδυθεῖσα τὸν ῥόλον τοῦ ἀγοριοῦ.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς παραστάσεως οἱ γονεῖς τῆς ἐδέχοντο τὰ συγχαρητήρια τοῦ καλλιτεχνικοῦ κόσμου τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Ὅλοι προέβλεπον τὸ μέλλον τῆς περιλάμπρον. Οἰκογενειακὰ περιστατικὰ ἀκολούθως συνέτειναν εἰς τὸ νὰ ἐπιδοθῇ ὀριστικῶς πλέον εἰς τὴν σκηνὴν.

Τὸ 1885 ὑπεδύθη, μετὰ περισσῆς τέχνης εἰς τὸν «Περιοπλανώμενον Ἰουδαῖον» τὸν ῥόλον τῆς Ἀδριανῆς, ὅταν τὸ ἔργον τοῦτο ἐδιδάχθη ὑπὸ τοῦ θιάσου τοῦ Ἀλεξιάδου ἐν τῷ θεάτρῳ τοῦ «Ἀπόλλωνος».

Μετὰ ἐπιτυχήν περιοδείαν ὑπὸ τὸν Λεκατσᾶν εἰς διαφόρους πόλεις τῆς Ρουμανίας, κατέληξεν εἰς Ἀθήνας ὅπου τῆς ἐγένετο ἀποθεωτικὴ ὑποδοχὴ.

Ἐν Ἀθήναις ἤρξατο κυρίως τὸ καλλιτεχνικὸν στάδιον τῆς τότε δεσποινίδος Βερώνη, σημειωθὲν διὰ πολέμου σφοδροῦ εἰς τὰς ἐφημερίδας, τῶν λογίων κριτικῶν διαιεθέντων εἰς δύο ἀντίπαλα στρατόπεδα, ἐπιρριπτόντα κατ' ἀλλήλων ἀντὶ ἐπιχειρημάτων ὕβρεις.

Εὐτυχῶς ὅμως ἡ ἔχθρα ἐκείνη διεσκεδάσθη καὶ ἡ Δις Βερώνη, ἣτις ἦτο ἠναγκασμένη νὰ ὑφίσταται πάντοτε τὴν σύγκρισιν πρὸς τὴν ἔσοχον αὐτῆς ἀντίπαλον κατέλαβε τὴν πρέπουσαν, πρὸς τὴν ὑπέροχον καλλιτεχνικὴν αὐτῆς ἰδιοφυίαν, θέσιν. Τοῦτο ὠφείλετο εἰς τὸν Πετσάλην ὁ ὁποῖος πρῶτος διεχώρισεν εὐκρινῶς τὰ ὅρια: Τραγικὴ ἢ κ. Παρασκευοπούλου—δραματικὴ ἢ δεσποινίδος Βερώνη. Ἐκτοτε τὰ ἄγρια

μίση ἤρχισαν πραυνοόμενα καὶ ὁ πόλεμος κατέπαυσεν.

Μία μεγάλη ἀλήθεια εἶναι πῶς ἡ Κα Βερώνη συνέτεινε πολὺ εἰς τὴν λέπτυνσιν τῆς καλαισθησίας τοῦ ἀθηναϊκοῦ κοινοῦ. Εἰσαγαγοῦσα παρ' ἡμῶν νέον καὶ σχεδὸν τότε ἄγνωστον δραματολόγιον ἐκλεκτῶν ἔργων συνέτεινε εἰς τὸ νὰ καταπέσωσιν ἐντελῶς ἐν τῇ συνειδήσει τοῦ Ἀθηναϊκοῦ κοινοῦ, τὰ τόσον τέρποντα αὐτό, ἐξαμβλωματικὰ ἔργα τῆς ξένης φιλολογίας.

Ἡ Κα Βερώνη ἐδίδαξε τῷ 1891 ἐν Κ]λει τὸν «Ὀθέλλον» καὶ «Λυονσίαν», τὴν «Λουίζαν Μύλλερ». Ἐν Σμύρῃ, κατὰ τὴν ἐκεῖ διαμονὴν τῆς ἐδίδαξε τὴν «Ἀδριανὴν Λεκουβέρ», τὸν «Ἀρχισιδηροοργόν» τὴν «Φαῦσταν». Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τὴν «Ξένην» τοῦ Δουμᾶ, τὴν «Φαῦσταν», τὴν «Διονυσίαν» τὸν «Ἀρχισιδηροοργόν», τὴν «Κυρίαν μὲ τὰς Καμελλίας», καὶ τὴν «Λουκρητίαν Βοργίαν». Μεγάλον θρίαμβον ἐπίσης ἐσημείωσεν εἰς τὴν Βλαχίαν καὶ τὴν Ρουμανίαν ὅπου διαρκῶς ἀπεθεοῦτο. Ἐν Ἀθήναις ἐδίδαξε πλείστα ἔργα. Τὴν μεγαλυτέραν ἐπιτυχίαν ἐσημείωσεν εἰς τὴν «Φαῦσταν» καὶ τὴν «Ἀδριανὴν Λεκουβέρ».

Κατὰ τὴν μετάβασίν τῆς εἰς Παρισίους τὸ «Χρόνος» τὸ «Φιγαρὸν» καὶ ὁ λοιπὸς γαλλ ἀφιέρωσαν δλόκληρα ἄρθρα πρὸς τιμὴν Βερώνη, τὴν ὁποίαν ἀπεκάλουσαν Σάραν Ἀνατολῆς.

Ἐπίσης ὁ ρουμανικὸς, τουρκικὸς καὶ ἄλλοι τύποι ἔκαμε πλειστάκις εὐφημῶν καὶ καλλιτεχνικοῦ δαμονίου τῆς Κα Βερώνη.

Εἶναι ἄπειροι οἱ πρὸς τὴν Βερώνη γραφέντες στίχοι. Ἐλλείψαντες ἐν τῷ παρόντι τὰ κατωτέρω ποιήματα τοποῦλου καὶ Φ...

Δεσποινίδι Αικατερίνη Βερώνη

Ἐὼι τῆ εὐεργετικῆς

Ἄπο τὰ ὕψη τ' ἄμετρα τῆς τέχνης, ἓνα ἀστέρι με τὸ δόξαλαμπρό του φῶς...

Τὸ ἄστρο τῆς τέχνης τὸ λαμπρὸ μᾶς εἶσαι, κόρη, ἐσύ καὶ μπρὸς στὸ φῶς σου ἀνοίγονται τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μας...

Γ. Β. ΤΕΟΚΟΠΟΥΛΟΣ

Τῆς τέχνης πρωτογέννητη, μεγάλη θυγατέρα, τοῦ Βυζαντίου ζηλευτή, παρθένα τιμημένη...

Ἄν ζοῦσεσ εἰς τοῦ Περικλῆ τὰ δοξασμένα χρόνια ποῦ προσκυνοῦσαν γιὰ Θεὸ τὴν Θεία Τέχνη μόνη...

Ἄνθη εἰς ἄνθος ῥίψατε, δάφνην εἰς ἡρώϊδα καὶ τοῦ Ἑλικῶνος στέψατε αἱ νύμφαι τὴν Βερώνην...

Ἐπ' εὐκαίρῃ τῆς δημοσιεύσεως ἐν τῷ παρόντι τεύχει τῆς βιογραφίας τῆς Κας Αἰκ. Βερώνης δημοσιεύομεν καὶ τὸ κατωτέρω ἀριστοῦργημα τοῦ Πούσκιν...

Τὸ ματωμένο σᾶν

Μέσ' στὸ αἷμα βαμμένο βλέπω τοῦτο τὸ σᾶν ὅπου εἶχε σκεπάσει τὸ ξανθὸ τῆς κεφαλῆς...

Ὅταν ἤμουνα νέος, ὅταν μ' ἔτρεφεν ἡ ἐλπίδα σὰν τρελλὸς ἀγαποῦσα μιά γλυκεῖαν Ἑλληνίδα...

Μὲ παληοῦς μου συντρόφους μιά βραδυὰ ἐγλεντοῦσα, καὶ νὰ σβύσω στὸ γλέντι, κρυφὸ πόνον ζητοῦσα...

Τῷ πετᾶ φλουριά, μού θολώνει τὸ μάτι, ἀλά εὐθὺς τὸ πιστό μου τὸ ἄτι, πῆτι τῆς τρέχω, τὴ μικρούλα φωλιὰ τῆς...

Θολά, μὲ τὸν νοῦν φλογισμένο καὶ μέσα εἰς τὴν κάμαρα μπαίνω, τὸ φῶς ποῦ σιγὰ τρεμοσβοῦσε...

Ἄνδρῳ μου χερί γυρὸ μου μαχαίρι, ἀλά ντροπισασμένη ἡ σφαγμένη.

τὸ σᾶν ἴλι,

κι' ἀπὸ τότε καμμιάς γυναικὸς δὲν ἐμίλησα, οὔτε ὄμορφα μάτια καμμιανῆς δὲν ἐφίλησα...

ΠΟΥΣΚΙΝ

Μετάφρασις Θ. Βελλιανίτη

ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΑΛΕΤΑΣ

Ὁ συμπαθὴς ἠθοποιὸς τῆς ὀπερέττας Δράμαλη Ἰωάννης Βαλέτας εἶναι ὅπως ὄλοι οἱ ἠθοποιοὶ τῆς σκηνῆς μας...

Τὸς. Τὴν πρώτην καλλιτεχνικὴν του δραῖαν ὀφείλει εἰς τὸν θίασον τοῦ Βασιλικοῦ θεάτρου εἰς τὸν ὁποῖον προσελήφθη...

Χάρις εἰς τὴν εὐσυνειδησίαν του, τοῦ ἐνεπιστεῦθησαν ἀκόμη, καίτοι δόκιμος, νὰ παίξῃ σημαίνοντας ρόλους. Κατὰ τὸ διάστημα τῆς λειτουργίας τοῦ Βασιλικοῦ θιάσου...

Εἰς τὸν θίασον Παρασκευοπούλου ὑπεδύθη μετὰ περισσῆς τέχνης τοὺς δυσκόλους ρόλους τοῦ Κρίσπου εἰς τὴν «Φαῦσταν» τοῦ Δ. Βερναρδάκη...

Ἀκολουθῶν δ' κ. Βαλέτας, μετεπήδησεν ἐκ τοῦ δράματος εἰς τὴν ὀπερέτταν, εἰς τὴν ὁποῖαν ὡσαύτως ἐσημείωσε λαμπρὰς ἐπιτυχίας ὡς συνταγματάρχης...

Ἐπίσης ἔπαιζεν εἰς πολλὰ ἔργα τοῦ θιάσου Μ. Κοτοπούλη.

Τὴν μεγαλυτέραν του ἐπιτυχίαν ἐσημείωσεν ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ ὡς Τετρασίας εἰς τὸν «Οἰδίποδα»...

ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ

Ν. Θ. ΣΥΝΟΔΙΝΟΣ - Α. ΠΑΠΑΦΛΩΡΟΣ

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ: ΝΙΚΟΣ Γ. ΤΡΑΥΛΟΣ

ΠΡΟΣΩΡΙΝΑ ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΤΗΣΙΩΝ 26

Table with subscription rates: Σύνδρομα: Ἐσωτερικοῦ Ἑτησίᾳ Δραχ. 100 Ἑξάμηνος 50, Ἐξωτερικοῦ Σελίνια 16, Ἀμερικῆς Δολλάρ. 4

Η ΚΟΝΤΕΣΣΑ

Τὸ χιόνι ἦταν στρωμένο μιά πιθαμὴ στοὺς δρόμους τῆς Μόσχας. Ἡ σκέπες ὄλων τῶν σπητιῶν ἦσαν θαμμένες κάτω ἀπὸ τ' ὀλόαγνο χειμωνιάτικο δῶρο...

Τὸ βαρόμετρο τοῦ ἀντικρουνοῦ παλαιοῦ ἔδειχνε πῶς τὸ κούο ἦταν σταματισμένο ἐπίμονα ἀπὸ χιετὸ τὸ βράδυ στὰ τριάντα δύο κάτω ἀπ' τὸ μηδενικό.

Οἱ ἄνθρωποι σφιχτὰ τυλιγμένοι μὲ τῆς βαργές τους γούνες καὶ τῆς ἀστρα-ἀνινες κατσούλες κατεδοσιμένες ἴσια μὲ τ' αὐτὰ ἔτρεχαν σκυμμένοι καὶ βιαστικοί.

Στὴ γωνία τοῦ δρόμου, ἓνας νέος ποῦ δὲν ἦταν περισσότερο ἀπὸ εἴκοσι χρόνων, μὲ ἤρεμη ἔκφρασι στὸ ὄμορφο σύνολο τοῦ προσώπου του, στριφογύριζε ἀπὸ καιρὸ πολὺ στὸ πεζοδρόμιο ποῦταν ἀντικρου ἀπὸ τὸ μεγάλο πλουσιόσπητο...

Ἐστῆκε τὰ μάτια του γιὰ μιά φορὰ ἀκόμα—ἴσως τὴ χιλιοστή—στὰ παγωμένα τζάμια τοῦ μεγάλου σπητιοῦ, μήπως δῆ τὴ σιουέτια ἐκείνης, ποῦ τοῦ εἶχε παρμένη τὴ καρδιά καὶ κάθε σκέψι.

—Τίποτα! —Ὅστε ἦσαν ψεύτικες ὄλες ἐκεῖνες οἱ ματιές της στὸν χορὸ; Ἐπειτα τὸ παράδοξο σφίξιμο τοῦ χεριοῦ της στὴ διάρκεια τοῦ θάλ; Ἡ ἀνέκφραστη εὐχαρίστησι ποῦ ἔδειχνε ὅταν τὸν ἐνοιῶθε κοντὰ της; Ἦταν λοιπὸν ψεύτικο τὸ μεγάλο «ναί» ποῦ βγῆκε ἀπ' τὰ χεῖλη της...

Ὅχι, δὲν εἶναι δυνατόν. Νά, τὸ παγωμένο παράθυρο ἔτριξε, νά, νὰ ἀνοίγει. Ἐνα κέρινο χαριτωμένο χεράκι προβάλλει μὲ ἓνα κομμάτι χαρτὶ ρόζ. Τῶρριζε κάτω στὸ χιόνι καὶ ξανάκλεισε τὸ παράθυρο ἀμέσως.

Μόσχα, 15 Δεκεμβρίου

Ἀγαπημένε μου,

Καλημέρα.

Θὰ δεχόμουν νὰ συνεχίσω μαζί σου τὸ φερτάρισμα ἂν δὲν διέτρεχε τὸ βέβαιον κίνδυνον νὰ πληρώσης τὸ χαπρίτσιο μου αὐτὸ μὲ τὴ ζωὴ σου.

Φίλε μου πῆγαίνε στὸ δωμάτιό σου νὰ ζεσταθῆς. Θὰ παγώσης κακόμοιρο παιδί καὶ θὰ στερηθοῦν οἱ συμφοιτηταί σου τὴν ποιητικὴ

καὶ ρωμαντικὴ ὑπαρξί σου. Ἄν ἦσουν... ἀπὸ τὸν κόσμο τὸ δικό μας θὰ μπορούσα νὰ σε καλέσω γι' ἓνα σοῦζι, γιὰτὶ ἀληθινὰ ἀρχίζω νὰ σε λυπῶμαι.

Διουπίνκα

Αὐτὴ ποῦ τῆς ἀπαγορεύεται νὰ σῆς ἀγαπάη

Μιά χώρα γίνεται ἀνάστατη. Ἡ κραταιὴ αὐτοκρατορία ἐκκινῆσε ἀπὸ τὸ αἷμα. Μιά ριζικὴ ἀλλαγὴ στὸ πολίτευμα ἐδημιούργησε νέα ἀριστοκρατία, ἐδημιούργησε νέα βιοπάλη. Ἐερρίλωσε καὶ ἀνέτρεψε τὸ κάθεται.

Σὲ μιά μεγάλη ἀθηναϊκὴ σάλα συζητεῖ κάθε δρόμῳ πολὺς ἐκλεκτὸς κόσμος γιὰ νὰ περάσῃ μιά ὥρα ἀκούοντας μιά βιστουόζα τσιγγάνικη ἑρχήστρα καὶ νὰ δοκιμάσῃ τὴν τύχη του πέρνοντας μιά ἢ δύο καρτέλλες τῆς τόμπολας.

Σ' ἓνα ἀκρινὸ τραπεζάκι κάθεται μιά εὐθὺμη παρέα. Ἐνας νέος ὑπολογαγὸς σκυμμένος σὲ μιά ρόζ καρτέλλα καὶ συμπληρώνοντας τὸν τελευταῖον ἀριθμὸ ποῦ ἀκούστηκε μὲ ἓνα γυαλάκι, ἐφώνασε τρελλὰ τὴ λέξι «Τόμπολα».

Ἐνα κέρινο χεράκι πλησιάζει τὴν ρόζ καρτέλλα. Ἐνα ζευγάρι μάτια καρφώνονται ἀπάνω σ' ἐκεῖνο τὸ χερί. Ἐναν ὄκεανὸ ἀπὸ σκέψεις τὸν φουρτουινιάζει μὲς στὸ μυαλὸ τοῦ νέου ἀξιωματικοῦ, τὸ κέρινο ἐκεῖνο χεράκι δίπλα στὸ χεῖμα τὸ ρόζ. Ἀπότομα τὰ χεῖρια του αἰχμαλωτίζουν στὴ θέσι αὐτὴ τὸ χεράκι μὰ δὲν τολμᾷ νὰ σηκώσῃ τὰ μάτια του ν' ἀντικρύσῃ τὸ πρόσωπό της.

Ἡ λέα αὐτὴ ποῦ πλησίασε στὸ τραπέζι τῆς συντροφιάς, μὰ ξανθοῦλα λεπτὴ, μὲ ἡγεμονικὸ ἀληθινὰ παράστημα, ἔμεινε σὰν κορφωμένη στὴ θέσι της χωρὶς νὰ κινηθῆ.

Στὴ διακοσμητικὴ μεγαλοπρέπεια, στὸ φαντασμαγορικὸ φωτισμὸ καὶ στὴν ἀρμονικὴ ὁμορφιά τοῦ κόσμου ἐκείνου, ἡ εὐγενικὴ ξανθοῦλα ξεχώριζε.

—Παρακαλῶ κύριε... πρέπει νὰ γίνῃ κοντρόλ ἀπὸ τὴ διεῦθ... —Διουπίνκα, ἐσύ; —Ἐσεῖς; ! Κρατήθηκε μὲ κόπο γιὰ νὰ μὴ σωριαστῆ κάτω.

Στὴ γέφυρα ἐνὸς μικροῦ θαλαροῦ, ποῦ ἔπλεε γιὰ τὴν ὄμορφη πατριδα τοῦ ὑπολογαγοῦ ὕστερ' ἀπὸ τρεῖς μέρες, θυμῆθηκαν τὰ περασμένα καὶ στὴν κοινὴ τους συμφωνία γιὰ τίς ἀστείες κοινωνικὲς προλήψεις ποῦ πνίγον καθε αὐθόρμητο ἀμοιβαῖο εἶσθημα, ἄλλαζαν τὸ πρῶτο φίλι, ὡς ἀρραβῶνα ἐνὸς γάμου ποῦ τὸν ὕψανε ὁ μεγάλος θεὸς τοῦ ἔρωτα.

Ν.Θ. ΣΥΝΟΔΙΝΟΣ

ΣΚΟΥΠΙΔΙΑ

Προχθὲς τ' ἀπόγευμα περνοῦσα ἀπὸ ἓνα στενὸ ποδὸ μόνις χωροῦσε καλὰ καλὰ νὰ περάσῃ ἓνα τροχοφόρο.

Τὰ πεζοδρόμια; σχεδὸν δὲν ὑπῆρχον: διότι ἦσαν τόσο στενὰ ὥστε ἓνας ἄνθρωπος δὲν μπορούσε νὰ περάσῃ. Ἐὰν δὲ—ὅπως συνέβη σὲ μένα συναντοῦσε κανεὶς ἄλλον ἐξ ἀντιθέτου ἐρχόμενον, ἦτο τελείως ἀδύνατον νὰ περάσουν καὶ οἱ δύο ἐὰν δὲν κατέβηκε ὁ ἓνας στὸ μὸ ἕως δτου περάσῃ ὁ ἄλλος καὶ κατόπι νὰ σ' αὐτό.

—Λοιπὸν περνώντάς ἀποκεῖ στὸ πειδὸ τοῦ δρόμου συνητήθη μὲ ἓνα γεροντάκο ἐρχόμενον.

—Χωρὶς καλὰ νὰ τὸ καταλάβω καὶ ἐτμπορεῖ νὰ πῆ κανεὶς ἐδρῆθηκα στὸ δρόμὸ τόπο νὰ περάσῃ τὸ συμπαθητικώτατο στὸ πέρασμα του ἐσκόρπισε ἐσθαπνῆ ἤρεμη περπατησιά του, καὶ γνωμία του.

Ἐνόμιζε κανεὶς ὅτι μὲ εἰλε τοῦ ἔστρνε καὶ ταις κοῦ καὶ ρης πονεμένης ζωῆς.

Δὲν εἶχα προχωρῶν ὅτε εἶχα χάσει τὴ

το γέροντος, δε δλωσ εξαφνικά άκοώυ τώ γεροντάκο νά μοδ φωνάζη με μιά φωνή τρεμουλιαστή ή όποία λές και έβγαϊνε με πολδ κόπο από τώ κουρασμένο λα- ρόγγι του.

Δέ μου λές παιδί μου τι ώρα είναι; Δέν ξεδρω τι ένοιωσα την στιγμή έκείνη και άντι όπως ήχρησε νά κοιτάξω τώ ρωλόϊ μου και νά τώ πώ την ώρα, έστα- μάτησα και τόν κοιτάξα στά μάτια με ένα βλέμμα άρη- ρημένο, κάπως έπίμονο εις σημείον ώστε τόν ήνάγκασα άθελά μου βέβαια νά έπαναλάβη την έρώτησί του για την ώρα.

Μετά την δευτέραν έρώτησι την όποιαν ένοιωσα νά περνά από πάνω μου σαν ένα ρεύμα ήλεκτρικό συνήλ- θα άμέσως και θγάζοντας τώ ρωλόϊ μου έκόταξα την ώρα και ήμην έτοιμος νά τώ πώ τέσσαρες παρά τέ- ταρτο—δσο και ήτο άκριβώς, αλλά δέν κατώρθωσα νά πώ τās λέξεις αυτές βλέποντας πρδς τόν γεροντάκο πα- ρετήρησα ότι τά μάτια του ήσαν κολλημένα στην άντι- κρυνή πόρτα και δύο δάκρυα έκoloύσαν στώ πρόσωπώ του.

Έμεινα με τās λέξεις στώ στόμα και χωρίς νά τās προφέρω έστρεψα και γώ τώ βλέμμα μου στην κατε- θουσι ποδ είχαν τά μάτια τώ γεροντάκου και τι νά ιδώ; ένα μεγάλο μαδρό πανί έκλεινε την άντικρυνή α- τή πόρτα και στή μέση άκριβώς ένα νεκρώσιμο με με- γάλα γράμματα άνήγγελε την κηδεία τής Δ . . . . . για τής τέσσαρες ακριβώς τής ίδίας ήμέρας ποδ συνέ- βησαν, δσα σα; είπα για λίγα δευτερόλεπτα πέρασαν τόσαι σκέψεις από τώ μυαλό μου, και άντικρύζοντας πότε την άντικρυνή πόρτα, ποδ με τώ μαδρό της πανί μαρ- τυρούσε ότι την ήμέρα έκείνη κάποιος άνθρώπος έξέ- φυγε από τά δεσμά τής ζωής για νά τρέξη ναδρη —ποιός ξέρει;—ζωας περισσότερη έλευθερία! πότε τόν κλαμμένο γεροντάκο ποδ με τή λοπημένη έκφρασι του μοδ είχε κάμει μιά τόσο θαθεσία εντόπωσι ώστε χωρίς να έχω καμιά ύρεξι για συγκινήσεις και κλάμματα ένοιωσα εν τούτοις δύο δάκρυα νά μοδ κείουν τώ πρό- σωπο.

Παρ' όλα αυτά άπεφάσισα για μιά στιγμή νά φύγω άμέσως χωρίς νά πώ ούτε την ώρα στώ φτωχοντομένο γέροντα, ό όποιος εξακολουθοδσε νά κλαίη, νομίζοντας ότι έτος. θάταν καλύτερα παρά άν διερωτάτο την έρσο- λια πρδς την συγκίνησι του, λέγοντάς του την ώρα νά τόν άποσπάσω από αυτήν.

—Αυτά είχα στώ μυαλό μου και έκανα νά προχω- ρήσω αλλά δέν τώ κατώρθωσα γιατί στή μέση τώ δρό- μου ήταν ένα κάρω τής καθαριότητος από έκείνα ποδ έχει ό δήμος και μαζεύουν από τούς δρόμους τά σκου- πιδία, γεμισμένο ώς άπάνω και τώ όποιου ό οδηγός είχε κατεβή κάτω και με κάτι νεορικές χειρονομίες και λόγια δυνατά και γρήγορα μιλοδσε με έναν άλλον άμαξά συνάδελφώ του καθώς πειδ έπειτα κατάλαβα και κολογικοδσε μαζί του γιατί δέν κατώρθωσα νά περάσθ η του είχα φράξει τώ δρόμο.

Έστρεψα πάλιν πρδς τώ γεροντάκο και τι νά ιδώ; έν είχα δη όρθιον δύο βήματα μακροά μου πειχ, αλλά νά βρίσκειται εξαπλωμένος μπρού δρόμιο αλλά καταμεσης στώ δρόμο και άνοιγμένα πρδς την κατεύθυνσι τής άντι- πένθομο πλαίσιο πόρτας.

Έβημα τύρέθηκα δίπλα του τόν εσήκωσα και θιστώντας τον σιγά σιγά όπως ήταν έλασπη γύρω μου μήπως εύρισκα κά- μ' αυτό στώ Πολιτικό νο- μίνα φαρμακείο νά τώ

με τώ βλέμμα μου τώ ντας πρδς τώ μέρος ρτας είδα νά έχου άντες ένα άπλω σ-

νιδένιο φτωχικό φέρετρο μες τώ όποιο ήσαν εξαπλω- μένο τώ πτώμα μιάς γρηούλας—στώ πρόσωπο τής όποι- ας διακρίνετο ένα μειδίωμα πικρίας και σαρκασμοδ μαζί, λές και μες σ' αυτό ήθελε ή καυμένη νά κλείση όλη της την ιδέα για τή ζωή και για τούς άνθρώπους.

Τώ θέαμα αυτό έφυγε σαν κινηματογραφική ταινία από τά μάτια μου γιατί έν τώ μεταξύ οι φρακοφόροι είχαν προσπεράσει τώ κάρω με τά σκουπίδια και εις την μπροστά άπ' αυτό περιμένοσα νεκροφόρο άμαξά την όποια τότε μόλις κατώρθωσα νά διακρίνω και άφοδ τώ έσποθέτησαν μες σ' αυτήν άνέβηκαν και αυτοί καθώς και δύο τρεις άλλοι επάνω σε δύο άμάξια ποδ άκόμεη πειδ μπροστά περιέμεναν και άργά άργά και πίνθιμα άπεμακρόνοντο πρδς την αίωνίαν όλων μας κατοι- κίαν.

Άμέσως ήκολούθησε τώ κάρω με τά σκουπίδια, ό άμα- ξιάς τώ όποιου άρχισε νά κτυπά δαιμονιωδώς τώ κου- δοδνι ποδ ήτο στώ άμάξι του—θρηρεις πώς ήθελε με αυτό νά άναπληρώση τώ χρόνο ποδ έχασε περιμένο- ντας νά προσπεράση ένα άλλο σκουπίδι, μιά ζωή— ή όποια πεταγμένη μες στην νεκροφόρο έφευγε για νά μήν ένοχλήση ποτέ πειδ τόν έργατικό σκουπιδιάρη στώ δρόμο του.

Ό γεροντάκος έν τώ μεταξύ είχε συνέλθει και στη- ριζόμενος στόν ώμο μου ξανέρχισε νά κλαίη και δεί- χνοντάς μου την ολοέν άπομακρομένη νεκροφόρο την όποιαν ήκολούθει τώ κάρω τών σκουπιδιών κατώρ- θωσα διακοπιόμενος από λυγμοδς νά μοδ πη. Παιδί μου! Νά ό άνθρωπος είτε τώ ένα κάρω τών σκουπιδιών κοιτάξη, είτε τώ άλλο την νεκροφόρο είναι τώ έζιο πράγμα—ή διαφορά είναι μόνο ότι ένω τά μικρά σκου- πιδία ποδ μεταφέρει τώ κάρω τών σκουπιδιών δέν έκα- ναν κανένα θόρυβο, τά μεγάλα σκουπίδια ποδ μεταφέρει ή νεκροφόρος τής πειδ πολλές φορές κάνουν πολδ θό- ροδο στή ζωή—πάντα όμωσ σκουπίδια είναι, και τά μέν και τά δε.

Α. ΠΑΠΑΦΛΩΡΟΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΤΑ ΨΑΡΙΑ ΤΗΣ ΣΑΧΑΡΑΣ

Ό τίτλος αυτός ζωας φανή παράξενος διά τού; μή γνω- ρίζοντας τās έν Σιχάρη συνθήκας, έν τούτοις είναι άληθές ότι εις πολλά μέρη τής έρήμου Σαχάρας εύρίσκονται ψά- ρια, ίδίως μαρίδες και πέσκα, ζώσα εις ύπόγεια ρεύματα. Έπίσημη μέχρι τούδε δέν έχει έξηγήσει την προέλευσί των. Εάν τά ψάρια αυτά δέν είχαν όφθαλμοδς, όπως έπι παραδείγματι τά έν τώ σηλαίω Μάμμοθ τής Κεντώκης, θά υπετίθετο ότι είναι λειψίνα τής εποχή; κατά την όποιαν τά καλύπτοντα την Σαχάραν ύδατα έπεσούρησαν, και τά όποια έχασαν τούς όφθαλμοδς λόγω τώ μακροχρονίου βίου των εις σκοτεινά ύπόγεια ρεύματα. Άλλά τά ψάρια αυτά διατηροδν όλα τά όργανά των. Πώς εύρέθησαν λοι- πόν έκεί, τόσον μακράν από την θάλασσαν; Υπάρχει γνώ- μη ότι όλα τών ίχθύων τούτων ήταν κολλημένα εις χώμα τώ όποιον τά πτηνά μετέφερον διά τών ποδών των εις τās όάσεις, άλλ' ή ύπόθεσις αυτή είναι άρκετά ύπόθεσις και δέν εύρίσκει πολλοδς ύποστηρικτάς. Περισσότερον πιθανοφα- νής είναι ή γνώμη ότι ούτοι ήλθον εις τās όάσεις διά τών συγκοινωνούντων πρδς την θάλασσαν ύπογείων ρεομάτων, τά όποια άναφαίνονται κατά διαφόρους άποστάσεις εις την Σαχάραν. Ίσως τά ρεύματα αυτά άλλοτε, εις πολδ άπομε- μακροσμένους άπ' ήμών χρόνους, νά ήσαν επί τής επιφα- νείας αυτής και νά την ήρθευον, όταν ήτο πεδιάς.

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟΝ ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΘΗΝΑΣ ΠΡΟ 50 ΧΡΟΝΩΝ

Πώς τώ περιγράφει ό γάλλος συγγραφεύς Mr G. Deschamps

Ήταν στας Αθήνας δύο είδη θεάτρου: τώ θέα- τρο τών ανθρώπων τώ κόσμου και τώ λαϊκό θέατρο. Οι άνθρωποι τώ λαου ή οι μικροαστοι ποδ κάθονταν στή Νέα Πόλι στά πέριξ τώ Αγίου Νικολάου στά Πευκάκια, σκορπίζονταν τώ δράδυ, στώ τέλος τών καυτερών ήμερών τώ καλοκαιριου μέσα στά καφε- νεία-κουσέρτα ποδ γειτονεοδν τώ σταθμό τώ Δαυ- ρίου ή στής κολώνες τώ Ολυμπίου Διός. Τραγου- γούσαν τραγουδάκια στόν κήπο τώ Ορφανίδη και στώ κονέρο τώ Πύργου τώ Αίφελ. Στώ θέατρο τώ Λαου έπαιζον την πατριωτική παντομίμα. Είκοσι λεπτά ή είσοδος για νά δη κανεις την τρομερή έκ- κρηξι τώ μοναστηριου τώ Αρκαδίου τής συγκυνη- τικές περιπέτειες τής Παπαρούνας, έννοουμένης τώ Αλή Πασά, ή τις έξαιρετικές έπιτυχίες τώ Μάρκου Μποτασαρη. Αυτό τώ τελευταίο έργο ήταν τώ σή- κωνε τά περισσότερα χειροκροτήματα.

Οι θεαται κάθονταν έξω στώ υπαιθρο, μέσα σε μιά μάνδρα από παλιές σανίδες, οι ήθοποιοι έπαιζαν μέσα σ' ένα είδος παράγκας ποδ έμοιαζε σαν ένα κουτί ποδ τώβαλαν όρθιον. Μιά όρχήστρα έπαιζε έθνικά θούρια. Ήταν κεί 5 ή 6 γύρω από ένα ανα- λόγιο, με τά μάγouλα φουσκωμένα, φυσώντας μέχρι σκασίματος στά χάλκινά τους όργανα. Ό μαέστρος κρατοδσε σφικτά στά στήθια του ένα πολυσκουρια- σμένο σαξοφόν άπ' όπου έβγαζε, στής μεγάλες στιγ- μές, βαρειοδς ήχοις. Η πιστόν είχε άπότομος έκρή- ξεις, τώ κλαριέτο ειρηνικόνς στεναγμοδς στώ τέλος τών φράσεων ή νότες, άργές έρχονταν όπως-όπως σαν ένα κοπάδι από άφηνιασμένα πρόβατα, ή τελευταίες φράσεις ξεκούφαιναν κάνοντας θόρυβο σαν κερανοί.

Τώ Αντρον τών νυμφών με όλες τής λίγες εισα- γωγές από τώ έξωτερικό, είχε διαφυλαχτή σχεδόν άποκλειστικά στην ελληνική Κωμωδία. Εκεί έπρεπε νά πάη κανεις άν ήθελε νά παρευρεθθ στής πράξεις, στής χειρονομίες και στά λεγογένα τώ Φασουλή ποδ κάνουν νά γελάη, στώ Καζίνο τών Ελλήνων. Μιλάει με τή υύτη, τρώει σκόρδο, ξυλοφορτώνει τώ γείτονα του, δέρνει τή γυναίκα του και νά με τί μπορούσε νά δώση τή χαρά, για μιά ολάκερη βραδυά στους άγαθους έμποροδς τώ προαστείου τώ Ιλισσοδ. Η παράξενη εύθυμία τών Ελλήνων είναι άκούραστη και δέν ύποχωρεί μπροστά σε κανένα θέαμα. Ημουνα πα- ρών δέν ξέρω πόσε φορες στώ θάνατο τώ Φασουλή. Ό φουκαράς ήταν στώ κρεββάτι του, βαρειά άρρω- στος; βαστοδσε τά πλευρά του, τόσο τά κοψίματα τόν έκοβαν, τά δόντια του χτυποδσαν από τόν πυ- ρετό και φώναζε με λυγμοδς διακεκομένους, ένα θεό ποδ θεραπεεί, ποδ στην Ανατολή, άντεκατέστησε τελειωτικά τόν Ασκληπιό: «Κινίνο! Κινίνο!» Φο- νάζει τή γυναίκα του και τή στέλνει στώ φαρμακο- πώλη. Πίνει μέσα σ' ένα ποτήρι νερό, τώ βότανο ποδ θά τόν λευτερώση, την άσπρη σκόνη ποδ θά τόν ανακουφίση. Μάταιες προσπάθειες. Γυναίκα φέρε μου ακόμα κινίνο! Ό Φασουλής κυττάει την άσπρη σκόνη, φωνάζει άμέσως, κάνοντας πολλές φορές τώ σταυρό του, όλους τούς Αγίουδς τώ Παρδείσου. Βάζει λίγο άπ' αυτό τώ φάρμακο στή γλώσσα του. Φρίκη! Σκάν-

δαλο! Ό φαρμακοπώλης είναι ένας κλέφτης. Δέν είναι σουλφάτο, είναι παληό αλεύρι.

Ό Φασουλής ρίχνει στή γυναίκα του μιά άπελ- πισμένη ματιά. Γυναίκα πήγαινε στώ βουνό, στώ μοναστήρι. Λένε ότι οι Φραγκοκαλόγεροι έχουον μου- στικά ποδ γιατρεοδν όλες τής άρρώστειες. Μετά ένα λεπτό ή πόρτα ανοίγει, και μία φραγκοκαλόγρη τώ Αγίου Ιωσήφ, άπλή και ντροπαλή κάτω από την άσπρη σκούφια της, μπαίνει στώ δωμάτιο με ένα έλαφρό θόρυβο εύλογημένων μενταγιόν και κομ- μολογιών. Ό Φασουλής δέν ξέρει ούτε πώς, ούτε με ποιά γλώσσα νά την εύχαριστήση. Μπουζούρ, Μπουζούρ, φωνάζει, Μερσί, Μερσί! μουά νόν παρ- λάρ φραντζέξο. Μουά, Γκρέκο, γκρέκο νόν Λατίνο! Καλημέρα άπανταί με γλυκειά φωνή, κάτω άπ' τώ μεγάλο κεφαλόδεσμο σεις μαλάττο; (άρρωστος;) σί, μαλάττο, μοκοκου μαλάττο. Η καλόγρη, τώ δίνει νά πιη ένα φάρμακο, έπειτα τώ αρχίζει μιά όμιλία ποδ ό διαβολάνθρωπος καταλαβαίνει ότι αυτή θέλει νά τόν κατηχήση στή θρησκεία τώ Πάπα τής Ρώ- μης... Τότε σηκώνεται στώ παληοκρέββατό του, και σε καλά ελληνικά, αυτή τή φορά, έφφράζει την πε- ριφρόνησί του.

— Α σκυλόφραγκα! Γιατί σεις οι φράγκοι δέν είσατε χριστιανοί, θέλετε κανέναν νά μή πιστεύη στώ Θεό! Α σκάνδαλο! σκάνδαλο! Και ξαναπέφτει κατασυντριμένος στώ στρώμα του, ενώ ή φραγκοκα-λόγρη σώνεται κατατρομαγμένη. Τώρα πειδ τελεί- ωσε! Ό Φασουλής είναι πεθαμένος και θά πάη νά καθήση στόν παράδεισο με τούς όμοιογητάς τής Ορθοδοξίας. Έρχονται νά τόν πάρουν, για νά τόν θάψουν. Η γυναίκα του σκοτώνει σε τρίλιες ψηλές τώ επικήδειο τραγοδδι. Οι συγγενεις έρχονται νά κα- θίσουν όλοτρόγυρα στώ δωμάτιο, αλληλοπαρηγο- ριοδνται με λόγια και καρδαμώνουν βουτώντας τώ ψωμί τους σε μιά γαβάθα μεγάλη ποδ κολυμποδν ψάρια άλμυρά. Μιλοδν για τώ Φασουλή, για τώ πνεύ- μα του, για τή φρονιμάδα του, τής μεγάλες άρετές του.

— Αν τώ ζελε, λέει ό ένας, θά μπορούσε νά ναι Βουλευτής, γιατί μιλάει πολδ καλήτερα άπ' τώ Δη- μήτρη.

— Αν γινότανε παπάς, πετιέται άλλος, σίγουρα θά γινότανε Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως.

— Ω, ναι, προσθέτει ή χήρα καταδακρυσμένη. Τί καλός άνθρωπος! Τί εύγλωττία, τί έπιδειξίότητα στώ έμποριό του. Φαινότανε σαν ένας κουτός, αλλά τώ ιανε έπίτηδες, για νά μή ξεγελιέται άπ' τούς άλ- λους. Θίχε όλες τής χάρες άν δέν μοδχε δώση τόσεσ φορες ξύλο.

Σ' αυτές τής λέξεις ένα μουγκρισμα βγαίνει άπ' τώ νεκρικό κρεββάτι. Ό Φασουλής δέν είναι πεθαμέ- νος, έκανε τόν τέτοιον, για νά ξέρη τί θάλεγαν γι τόν. Και τότε έγινε ένα ωραίο πατιρντί: — πανούκλα ή γυναίκα! Α! σουδωκα ξύλο; θά φάξ ξύλο χλωρό, θά φάξ τής χρονι άρπάζοντας ένα χοντρομπάστουνο ό Φασ- ρος και γιατρεμμένος πειά, τρέπει εις κενθφορεμένη φαμίλλια του.

Ό Ιατροδς είναι ό δάσκαλος ό δειλός ουρογός άλλων δειλών και ρος φράσεων και ν

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Κοτωούρη

Μαρκησία Πομπανόου

Ἡ «Ἀθηναϊκὴ Ὀπερέττα Γ. Δοράμαλη» παίξει κάθε βράδυ τὴν «Μαρκησίαν Πομπανόου» τοῦ Λεοφάλλ. Ἡ ὑπόθεσις τοῦ ἔργου στηριζομένη εἰς ἕν ἐπὶ τὰ ἄπειρα ἐπεισόδια τῆς πολιτάραχης ζωῆς τῆς Πομπανόου εἶνε ἀρετὰ χαριτωμένη παρουσιάζουσα ταυτοχρόνως τὴν ἐξευτελιστικὴν βασιλείαν τοῦ Λουδοβίκου XVον. Τὸ λιμπρέττο ὡς ἐξακριβοῦται, ἐγράφη διὰ πολιτικούς λόγους ἐν Γερμανίᾳ, ἐσημείωσε δέ, χάρις εἰς τὴν ἀριότητα τῆς ἀναβιβάσεως τοῦ ἔργου ἐν Βιέννῃ, ἀπάνταστον ἐπιτυχίαν.

Ὁ κ. Δ. Καραγάλιος κατὰ τὴν μετάφρασιν ἐφρόντισε ν' ἀποδώσῃ πλήρως τοὺς λιμπρετίστας μὴ ἐκφεύγων οὐδ' ἐπ' ἐλάχιστον.

Ὁ κ. Δοράμαλης δὲν ἐφείσθη οὐδεμιᾶς δαπάνης ὅπως ἀναβιβάσῃ κατὰ τὸ δυνατόν ἄριστον τὸ ἔργον. Ἡ Κα Ζάμπα εἰς τὸν ἀποχρηστικὸν νευρικό της, φρονοῦμεν, θὰ ἀπέδιδε τελειότερον τὴν Μαρκησίαν πρὸ ὑποκρίνεται, ἢ ὅποια δὲν ἐφημίζετο διὰ τὴν τόσῃν νευρικό της, κάθε ἄλλο, ὅλοι τοῦλάχιστον, ὅσοι ἠσχολήθησαν μετὰ τὴν Πομπανόου τὴν θέλουν ἡγεμονικὴν καὶ πᾶσον. Ἡ Δις Δαμάσκου ἀμειπτος, ἢ κ. Τούλα Δωρή μὴ πολὺ ὡμορφη ἐπαρρησιοπύλα, μποροῦσε ὅμως, ἐφ' ὅσον ἐγκαθίσταται εἰς τὰ ἀνάκτορα τοῦ Λουδοβίκου, νὰ μεταχειρισθῇ μὴ λευκὴ περὺκα, ἐκτὸς ἂν τὸ ἐθεώρησε περιττὸν ἢ διεύθυναις.

Ὁ κ. Τριχᾶς εἰς τὸν μικρὸν ρόλον τοῦ Λουδοβίκου πολὺ καλός, ὁ κ. Βιλέττας ἐπίσης, ὁ δὲ κ. Κωνστοντίνου ὡς ἠθοποιὸς καλὸς ὡς τεσόρος ἀνυπόφορος.

Ἡ μουσικὴ τοῦ ἔργου ἐστερημένῃ τελείως ἐμπνεύσεως, εἰς ὥρισμένα δὲ σημεῖα σκανδαλωδῶς ὑπενθυμίζει Bizet καὶ Puccini, ὥστε νὰ θεωρηθῇ συνειδητῇ καὶ ἐπίμονος σύμπτωσις καὶ ὄχι ἀσυνείδητος.

Ὅπως δὴποτε τὸ ἔργον θὰ κάμῃ ἀσφαλὸς τὰς παραστάσεις του ἂν ἐννοεῖται φροντίσῃ ὁ κ. Δοράμαλης νὰ ξεκουράσῃ ἐγκαίρως τὸν ἀπὸ τῆς σκευτικῆς δοκιμῆς κατὰκόπον τεσόρον.

Ἀνάμνησις

Ὀπερέττα Παπαϊωάννου

Ἐπὶ Ὀπερέττα κ. Παπαϊωάννου ἔπαιξε τὴν παρελκτα καὶ μουσαρικήν τὴν πομπανόου διαφημισθεῖσαν τὴν πετάωυ Βιεννέζου μουσουρογοῦ F. Lehár «Κλόα» εἶνε εἰς θέσιν νὰ γνωρίζω ἂν ἡμεῖς οἱ σηπτήνεις ἐχάσαμε τὸ αἰσθημα τοῦ καλοῦ, ἂν πειρμας —ἐπὶ τοῦ ἐν λόγω ἔργου— εἶνε τοῦ φίλτρου τῆς ἐξακριβώσεως τῆς ἀρωμένοι ἀπὸ τὸ μουσικόν μας ὁκότος μεν τὴν γνωστὴν δύνάμιν τοῦ ἐμπνευσμένου ὅπως δὴποτε με ἐλαφροῦ τὴν τὰ ἡμᾶς ἐπιπέμεθα —διὰ τὸ ἐν λόγω ἔργου— ἄσπασμα, θεωροῦμεν περιττὸν ἂν εἶνε εἰς τὸ νὰ συλλυπηθῶμεθα τὴν ἀπαθὴν θιασάρχην καὶ κομῶν τὴν συλλυπούμεθα βεβαιωτικῶς ὅτι ἡ σφαγὰν πρῶτον διότι, καλοῦ ἀναβιβάματα ἀνεπιτυχῶς

πρὸς ὀπερέττας προσομοιάζοντα, δεῦτερον διότι παραγνωρίζει διὰ τῆς χειρονομίας του αὐτῆς καὶ τὴν αἰσθητικὴν καὶ ἀνεκτικὴν τοῦ ἀτυχοῦς θεατρίζομένου κοινου καὶ τρίτον καὶ σπουδαιότερον, διότι ὑπόκειται εἰς δαπάνας ἀδικαιολογητόν προσπαθῶν νὰ ἐπιβάλῃ διὰ καινουργοῦς σκηNIKΟΥ διακόσμου καὶ διαφημισσεως, ἐισπραξεί παχυλάς, ἔστω διὰ τὴν πρώτην ἑβδομάδα.

Εἶνε μάταια αἱ ἀσύγγνωστοὶ προσπάθειαι τοῦ κ. Παπαϊωάννου καὶ τοῦ ἀτυχοῦς κ. Καρδαμίτση, ἐπίσης τοῦ πλήρους ξεγνημώματος τῆς κ. Ἐγγελ καὶ τῆς μακετοποιήσεως τοῦ κ. Κλάριν.

Ἔργα σὰν αὐτὸ, ἀδιακρίτως ἂν ὁ κ. Παπαϊωάννου δεσμευεῖται ἀπὸ ὀρισμένας ὑποχρεώσεις πρὸς τὸν πάντοτε σεβαστὸν Βιεννέζον μαέστρον, —δὲν ἐπιβάλλοντα.

Ἰσθμίου

Εἰς τὸ θέατρον τοῦτο δίδει παραστάσεις ὁ θίασος Κωνσταντινίδη εἰς τὸν ὁποῖον μετέχει καὶ ἢ κ. Κυβέλλη καθὼς καὶ ὁ κ. Τηλ. Λεπενιώτης, μετὰ διαφόρων κωμωδίας, παλαιὰς ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον. Εἰς τὸ αὐτὸ θέατρον ἐδόθη τελευταῖος ἢ ἔξυπνη ὄντως κωμωδία «Δὲν ἀπατῶ τὸν ἄνδρα μου» κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ, ἢ ὅποια ὑπερήρασε καὶ κατεχειροκροτήθη Ὁἱ κ. κ. Λεπενιώτης καὶ Στυλιανόπουλος εἶνε ἀπαράμειλλοι.

Κεντρικὸν

Τὸ παρελθὸν Σάββατον ὁ θίασος τοῦ κ. Β. Ἀργυροπούλου «Ἑλληνική Κωμωδία» ἀνεβίβασε τὴν γερμανικὴν κωμωδίαν «Οἱ κύριοι τῆς Λέσχης». Διὰ τὴν ἀναβίβασιν τοῦ ἔργου κατεβλήθη κάθε εἰλικρινῆς προσπάθεια ἐκ μέρους τῆς διευθύνσεως, μὴ παραλειθθεῖσης καὶ τῆς λεπτομερείας τῆς ἀπὸ σκηNIKῆς ἐμφανίσεως ἐνὸς ἀληθινὰ ὠραίου πορτ-σερβίς. Γενικῶς τὸ ἔργον, ἠρμηνευθῆ ἄριστοτεχνικώτατα. Ἐχομεν νὰ παρατηρήσωμεν μόνον ὅτι εἰς τὸν ρόλον τοῦ Γουσταίου ἠδύνατο νὰ ἀποδοθῇ μεγαλειότερα προσοχή καθὸσον ὁ ὑποδυθεῖς τοῦτον, παρ' ὅλην τὴν εὐγενῆ προσπάθειάν του—φρονοῦμεν—δὲν κατάφρασε νὰ παρουσιάσῃ τὸν ἐργατικόν, τὸν ἔντιμον νέον, τοῦ ὁποῖου ὁ εὐγενικός χαρακτῆρ ἀιχμαλωτίζει τὴν καρδίαν τῆς ἐξοδέλφης του (κ. Γιώτας Ἀργυροπούλου).

Ὁ κ. Ἀργυροπούλος ὡς Ἀλεξ, ἀρχηγὸς τῆς Πατριαρχικῆς οἰκογενείας τῶν Αἰνδενομαν, ὡς χροεκοπησῆς ἔμπορος, πῶ ζῆ εἰς βᾶρος τῶν συγγενῶν του, ὑπῆρξεν ὑπέροχος, ὁ κ. Ἐ. Χέλμης ἐπίσης ἐφάμειλλος εἰς ἀπόδοσιν, ὁ κ. I. Ταβουλάρης ἀξιοπρεπέστατος καὶ οἱ κ. Ἰωαννίδης καὶ Ραυτόπουλος πολὺ καλοί. Ἡ Κα Γιώτα Ἀργυροπούλου, κ. Ραυτόπουλος καὶ ὅλαι αἱ κυρία δὲν ὑστέρησαν.

Καὶ ὀλίγα διὰ τὸ ἔργον. Ἡ ὑπόθεσις τοῦ ἔργου πλέκεται γύρω ἀπὸ τὰ συναισθημᾶτα πρὸς τὸν ἔντιμον νέον, τὴν ψυχὴ ἐνὸς ἀνθρώπου τῆς λέσχης πρὸς χροῖνα ἔχει ἀποξενωθῆ ἀπὸ τὴν οἰκογενείαν. Τὸ θέμα εἶνε ἀληθινὰ πολὺ ἐνδιαφέρον πάντως ὅμως ὁ συγγραφεὺς δὲν ἐπιμένει εἰς τὸ θέμα του καὶ ἐνῶ ὁ θεατῆς περι-

μένει μίαν λύσιν σύμφωνον μετὰ τὴν ἀρχικὴν κατεῦθυνσιν εὐρίσκειται ἀποτόμως πρὸς διαφορικῆς λύσεως ξένης πρὸς αὐτὴν ταῦτην τὴν ἰδέαν τοῦ ἔργου.

Ἀπὸ τὰς Ἐσαρχίας Θεσσαλονίκης

Εἰς τὸ θέατρον αὐτὸ ὁ θίασος τοῦ κ. Ζάχου Θάνου «Ἑλληνική Ἠθογραφία» ἐτελείωσε τὰς παραστάσεις τοῦ «Φτωχοκόριτσου» ὡς τιμητικὴν τοῦ θιασάρχου καὶ συγγραφέως. Ὁ τύπος τῆς Θεσσαλονίκης ἀναγγέλει μετ' ἀνακούφισεως τὴν αὐτόθι ἄφιξιν τοῦ Γαλλικοῦ θιάσου, μὴ ἱκανοποιούμενος πλήρως ἀπὸ τὸν λαϊκόν—ὡς ἀποκαλεῖ θίασον τοῦ κ. Ζ. Θάνου.

Καβάλλα

Ἡμέρον ἢ αὐριο φθάνει εἰς Καβάλλαν ὁ θίασος τοῦ κ. Ν. Κυριακίδη ὅπου θέλει δώσῃ σειράν παραστάσεων, δρᾶμα, κωμῶδια, μουσικὰς ἠθογραφίας, ἐπιθεώρησιν κλπ.

Ὁ θίασος συνίσταται ἀπὸ τὸ ζεῦγος Κυριακίδη, τὸν τεσόρον κ. Σαμουράνην, Λάμπρου, τὴν κ. Ἐρ. Βασιλειᾶδου κλπ.

Ἀργουσόλιον

Ἀνεχώρησεν ἤδη ὁ θίασος τῆς κ. Ροξ. Νίκα ἐκ Καβάλλας, διευθυνόμενος εἰς Ἀργουσόλιον, ὅπου δώσῃ μεγάλην σειράν παραστάσεων εἰς τὸ ἐκεῖ χειμερινόν θέατρον.

Ὁ θίασος τῆς ἐκεῖ κ. Νίκα τελείως κατηρητισμένος, περιλαμβάνει πρώτης τάξεως στοιχεῖα, ἐκτὸς τῆς κ. Νίκα τὰς κ. Φίνα Σκόττη, Στεφάνου, τοὺς κ. κ. βαθύφωνον Μ. Γιαννάτον, βαρύτονον Κουταβά, κωμικόν Π. Σβορώνον, Γαλάνη κλπ.

Ἡράκλειον

Εἰς τὸ Ἡράκλειον ἀπὸ ἔτους σχεδὸν εὐρίσκειται ὁ θίασος Σάνδη—Ἀμηρὰ καὶ δίδει παραστάσεις εἰς τὸ νεόδμητον θέατρον «Πουλακία». Ὁ θίασος συγκείται ἐκ τῶν κ. κ. Ἀσπασίας Σάνδη, Ἰ. Συροῦ, Ρ. Κωνσταντινίδου, Πολ. Καράλη, Ἀλεξ. Κυριακίδου καὶ Μ. Νικητίδου καὶ τῶν κ. κ. Ἄντ. Σάνδη Ἀγγ. Ἀμηρᾶ, Στ. Καράλη, ἐπίσης τὸν θίασον κοσμεῖ καὶ ἢ ἐξαιτίας Ἐρ. Καράλη ἕνα σωστὸ ἔξυπνον ἀγγελοῦδι πρὸς ἀπὸ τῆς ἡλικίας αὐτῆς παρεδόθη ὡς ἔρεσι εἰς τὸν μέγαν βοσκὸν τῆς Τέχνης.

Ἀπὸ τὸ Ἐξωτερικόν

Ὀπερέττα Σαμαρτζῆ Μηλιάδης

Εἰς τὸ θέατρον «Κουρσάλ» ἐπανῆλθεν ὁ λόγω τῆς γνωστῆς ἐν Καίρῳ ταραχῆς, διακόψας τὰς παραστάσεις του, θίασος Σαμαρτζῆ—Μηλιάδης. Ὁ ἐν λόγω ὀπερετικὸς θίασος τόσον ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, ὅσον καὶ ἐν Πόρτ-Σάϊδ ἀφῆκεν ἀρίστην ἐντύπωσιν. Ἀφ' ἐνὸς μὲν τὰ ἐκλεκτὰ στοιχεῖα τοῦ ἀπαρτίζου τοῦ σὺνολου, ἀφ' ἑτέρου τὰ αἰσθηματικὰ ἔργα τοῦ ρεπερτορίου τοῦ θιάσου καὶ κυρίως ἢ αὐστηρὰ καὶ συστηματικῆ ὁργάνωσις καὶ λειτουργία αὐτοῦ, δὲν ἦτο δυνατόν ἢ λαμπρὰν ν' ἀφίση ἐντύπωσιν ἀπὸ ὅπου καὶ ἂν διέλθῃ.

Ὁ κ. Χατζηαποστόλου, κατέκτησε κυριολεκτικὰ τὸ κοινὸν τοῦ Πόρτ-Σάϊδ, τῆς Ἀλεξανδρείας καὶ ἤδη τοῦ Καίρου, μετὰ τὸς ἀθανάτους «Ἀπάρηδες», τὸ «Κορίτσι τῆς Γειτονιάς» τὴ «γυνισκα τοῦ Δρόμου» κλπ.

Ἡ κ. Ριτσιάρδη, καὶ ἢ Δνίς Κούρη κατέθεξαν ἔξ ὀλοκλήρου τὸ διεθνῆς κοινὸν τῆς Αἰγύπτου,

ΜΟΥΣΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Λυχνανγία

Ἡ ὑπόθεσις ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ἀφῆρξαις καλλιτέχνιδος τοῦ ἄσματος (mezzo soprano) Ἄδος Εὐφροσύνης Νέξου θὰ δοθῇ προσεχῶς ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ «Παρνασσοῦ» συναυλίαν (recital).

Τὸ πρόγραμμα περιλαμβάνει: Τὰ ὄμιάντσα τῆς Τζακόντας, Τροβατόρε, Φαβροῖτα, Σαμψὸν καὶ Λαλιδά, Καβαλλερία Ρουσιτζάνα, Ἀρίξο Φρίτς κ. λ. π.

Ρίκα Δελμουζῶ

Τὴν παρελθούσαν τεσόρτην ἀρίκετο ἐκ Βουξελλῶν ἢ δεσποινὴς Ρίκα Δελμουζῶ, ἀριστοτοῦχος πιανίστρια τοῦ Κονσερβατοῦ τοῦ Βουξελλῶν. Πρόκειται περὶ ἐξαιρετικὸν ταλάντου, ἂν κρίνῃ κανεῖς ἀπὸ τὰς κρίσεις τοῦ ἀσθητοῦ ἐν Βουξελλῶν τύπου διὰ τὴν ἐν λόγω γαλλοελληνίδα καλλιτέχνίδα. Ἐτυχε πρώτου βραβεῖου δεξιοτεχνίας κατὰ τοὺς ἐκεῖ διαγωνισμοὺς τοῦ Camb. Ὠσαύτως κατέχει πρῶτον βραβεῖον κατὰ τὰς ἀποφοιτήσιους ἐξετάσεις ἐιδικῶς virtuosité καὶ τὸ κυριώτερον ὅτι ἢ ἀφιχθεῖσα καλλιτέχνις δὲν εἶνε ἢ δεκαοκταετῆς. Ἀναμένομεν ἀγωνιωδῶς ὅπως εὐτυχῶσμεν καὶ ἀκούσωμεν τὸ παῖξιμότης κατὰ τὰς προσεχῆς recitals συναυλίας τὰς ὁποίας πρόκειται νὰ δώσῃ.

Ο ΑΒΕΡΩΦΕΙΟΣ

ΜΕΛΟΔΡΑΜΑΤΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΩΔΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ ΤΟ ΠΟΡΙΣΜΑ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

Πρὸς τὸ Συμβούλιον τοῦ Μουσικοῦ καὶ Δραματικοῦ Συλλόγου ὑπέβαλε τὴν ἑκθεσί, τῆς ἢ ἐκ τῶν κ. κ. Δαυράγκα, Ριάδη καὶ Μητροπούλου εἰδικὴ ἐπιτροπὴ ἀφοῦ συνήλθε κατ' ἐπανάλησιν καὶ ἐξήτασε μετὰ προσοχῆς τὰ ἀποσταλέντα εἰς τὸν Ἀβερῶφειον μελοδραματικὸν διαγωνισμὸν δύο πρωτότυπα Ἑλληνικὰ ἔργα.

Εἰς τὴν ἑκθεσί, αὐτῆς ἢ ἐπιτροπὴ ἀναφέρει ὅτι τὸ ἐν τῶν ἔργων τούτων φέρουν τὸν τίτλον «Στὴν πόρτα τοῦ μοναστηρίου» εἶνε δραμάτιον εἰς πέζον λόγον καὶ 19 ἄσματα μετὰ ἐνδιαφέρουσαν πλοκὴν καὶ στίχους ἀρμονικούς καὶ ρέοντας.

Τὰ ἐν λόγω 19 ἄσματα μελοποιηθέντα μετὰ εἰλικρίνειαν, δὲν δύναται, δυστυχῶς, νὰ ληφθῶν ὑπ' ὄψιν ὡς μελοδραματικὸν σὺνολον, διότι δὲν ἀνταπακρίνον εἰς τοὺς ὁρους τοῦ διαγωνισμοῦ καὶ συνεπῶς νὰ κριθῶν ὡς τοιοῦτον, ἀφοῦ λείπουν ἀπὸ αὐτὰ καὶ ὁ τύπος καὶ ἢ οὐσία τῆς μελοδραματικῆς σύνθεσεως.

Τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον «Λεσπενίτσα» ἔτερον ἔργον προσείλκυεν ἀμέριστον τὴν προσοχὴν τῆς ἐπιτροπῆς. Γραμμένον μετὰ νεωτεριστικῆς τεχνοτροπίας ἀντιλήψεις, ἐνορχηστρωμένον γενικῶς μετὰ καλὴν τέχνην καὶ ἐπιμέλειαν, μαρτυρεῖ, τὴν ἀρτίαν μόρφωσιν τοῦ συθέτου συγκεκριμένως δὲ συμφωνικῆν διάθεσιν αὐτοῦ λίαν διακριτικῆν. Ἀξιοσημείωτα ἐκ τοῦ ὅλου διὰ τὴν θεαματικὴν ἀνάπτυξιν καὶ τὴν δυναμικὴν ἰσορροπίαν τῆς ὀρχήστρας, ἢ εἰσαγωγή καὶ τὸ ἰντερμέτζο.

Παρ' ὅλα ταῦτα, τὸ ἔργον, κρινόμενον ὡς μελοδρα-

ματική σύνθεσις, παρουσιάζει ελδικάς τινες ελλείψεις, ὧν κυριώτεραι ἢ παρακεκωδυνευμένη χρῆσις τῆς φωνητικῆς ἐκτάσεως καὶ πολλάκις καὶ τινες ὑπερβασίαι ὀρχηστρικῶν ἐπεισοδίων, ἐξ ὧν ἀτονία τῆς σκηνηκῆς οἰκονομίας.

Παρά τὰ ἐλαττώματα ταῦτα τὰ ὄχι σπάνια εἰς τοὺς πρωτογράφοντας διὰ τὸ λυρικὸν θέατρον, ἡ ἐπιτροπὴ κρίνουσα γενικώτερον καὶ ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ νὰ ἰκανοποιήσῃ μίαν ἐργασίαν εὐσυνείδητον, ἥτις μόνη παρουσιάζεται διὰ νὰ καλύψῃ τὴν ἰσχυρότητα τοῦ πρώτου τοῦτον μελοδραματικοῦ διαγωνισμοῦ, ἀπονέμει εἰς τὴν συνθέτην τῆς «Λεστενίτσα» τὸ δεύτερον βραβεῖον καὶ προτείνει ἐν ταυτῷ τὴν αὐξήσιν τοῦ χρηματικοῦ ποσοῦ εἰς 7.500 δραχμ. ἥτοι τὴν ἀμοιβὴν τοῦ Α' καὶ τοῦ Β' βραβεῖου, ὡς ἐνθάδε τῆς εὐγενοῦς προσπάθειάς του. Ἡ ἀπόφασις ἐλήφθη ἐν ὁμοφωνίᾳ.

Ἀποσφραγισθέντος τοῦ φακέλλου τοῦ βραβευθέντος ἔργου «Λεστενίτσα» ἐγνώσθη, ὅτι ὁ συνθέτης αὐτῆς εἶνε ὁ κ. Γεώργιος Σκλάβος τὸ δὲ κείμενον τοῦ κ. Τάκη Δαραλέξη.

ΒΙ ΜΕΓΑΛΗ ΠΡΟΔΟΙ

ΑΙ ΠΡΟΡΡΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΒΕΡΝ

Αἱ τελευταῖα μεγάλα ἀνακαλύψεις καὶ ἐφευρέσεις ἀποδεικνύουν τὴν θαυμαστὴν διορατικότητά τοῦ Ἰουλίου Βέρον, ὁ ὁποῖος ἔγραψε περὶ αὐτῶν πολλὰ ἔτη πρὶν αὐτὰ ἐμφανισθῆναι. Ὁ Βέρον ἐγεννήθη τῷ 1828 εἰς τὴν Νάντην τῆς Γαλλίας, προήροχο δὲ ἐξ οἰκογενείας μέσης τάξεως. Δὲν ἦτο ἐπιστήμων, οὔτε ἐταξείδευσε πολὺ, ὅπως πολλοὶ νομίζουσι. Τὰς περισσοτέρας τῶν ἐπιστημονικῶν του γνώσεων παρέλαβεν ἐκ τῶν ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ ἐπιστημονικῶν περιοδικῶν. Τὸ πρῶτόν του ἐπάγγελμα ἦτο τὸ τοῦ πολητοῦ μετοχῶν, ἡ δὲ πρώτη του φιλολογικὴ φιλοδοξία ἦτο νὰ γράψῃ κωμικὴν ὄπεραν, ἀλλὰ ἡ ἀποτυχία τοῦ ἔργου τοῦ «Πέντε ἑβδομάδες ἐντὸς ἀεροπλοίου» τὸν ἠνάγκασε νὰ ἐγκαταλείψῃ καὶ τὸ Χρηματιστήριον καὶ τὸ Θέατρον. Ἐγκατέλειπε τότε τοὺς Παρισίους καὶ μετέβη εἰς τὴν Ἀμερικὴν, ὅπου ἔζησε βίον λιτότατον. Ἐντὸς ὀλίγου ἡ τύχη ἤροχισε νὰ μειδιᾷ, ἀλλ' οἱ κριτικοὶ δὲν ὑπεδέχθησαν ἐνθουσιωδῶς τὰ ἔργα του, διότι δὲν ἦτο ἀκαδημαϊκός.

Οἱ κριτικοὶ ἔλεγον, ὅτι τὰ βιβλία του ἦσαν μόνον κατάλληλα διὰ παῖδιά τοῦ σχολείου, ἐν τούτοις ἠπατήθησαν πολὺ, εἶνε ἀληθές, ὅτι τὰ ἔργα του δὲν ἔχουν οὔτε τὸ ἐνδιαφέρον τῶν βιβλίων ποῦ ἔχουν γυναικεῖον τύπον εἰς τὴν πλοκὴν των, οὔτε λογογραφικὴν λεπτότητα, ἐν τούτοις τὰ ἔργα του ἦσαν εἰς ἄκρον ἐνδιαφέροντα καὶ πλήρη διορατικότητος. Εἶχε μόνον ἔνστικτον εἰς τὸ ζήτημα τῆς προορήσεως τῶν ἀνακαλύψεων καὶ ἐφευρέσεων τῆς ἐπιστήμης. Προεῖδε τὴν ἐφευρεσὶν τῶν πηδαλιουχομένων ἀεροπλοίων καὶ τῶν ὑποβρυχίων, τοῦ ἀσυρμάτου τηλεφώνου, τῆς τηλεγραφικῆς ἀποστολῆς εἰκόνων, τῆς ἐγχρώμου φωτογραφίας, τῆς προβολῆς ἀγγελιῶν ἐπὶ τῶν νεφῶν, τῶν ἀεροπλάνων καὶ ὑπογείων σιδηροδρόμων καὶ ὄλων σχεδὸν τῶν νέων μέσων τοῦ πολέμου. Διὰ τὸν Γουέλς εἶχε τὴν ἰδέαν ὅτι οὗτος ἀκολουθῶν τὴν φαντασίαν του, ἐπλάττε θαυμαστάς ἐφευρέσεις χωρὶς νὰ τὰς ἐξηγῇ, ἐνῶ αἱ ἰδικαὶ του ἦσαν ἀπόρητα σκέψεις, στηριζομένης ἐπὶ ἀναμφισβητήτων ἐπιστημονικῶν γεγονότων. Αἱ πλείστα τῶν προορήσεων τοῦ Βέρον ἐληλύθησαν, εἶνα δὲ ζήτημα χρόνου μόνον, ἕως οὗ καὶ αἱ πλείστα, ἕως ὅλα τῶν ὑπολειπομένων ἐπαληθεύσονται. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι ὁ Βέρον ὄχι μόνον προεῖδε τὰς ἐφευρέσεις τοῦ

μέλλοντος, ἀλλὰ καὶ συνέβαλεν ἐμμέσως εἰς πολλὰς τούτων διὰ τοῦ ἐνδιαφέροντος, τὸ ὁποῖον τὰ ἔργα του ἐγέννησαν εἰς τὸ πνεῦμα τῶν ἐφευρετῶν, πολλοὶ τῶν ὁποίων ἐπεδόθησαν εἰς πειράματα καὶ ἐπέτυχον, διότι παρωμῆθησαν πρὸς τοῦτο ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῶν ἔργων τοῦ Βέρον, τοῦ ὁποίου ἡ φαντασία δὲν ἐγνώριζεν ὄρια.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

ὑπὸ τοῦ ἐκδοτικοῦ οἴκου. «Ἀγκυρα» ἐξεδόθησαν εἰς κομψὸν τομίδιον τὰ «Χριστοῦγεννα» σειρά Χριστουγεννιάτικων διηγημάτων τοῦ κ. Δημ. Ι. Καλογεροπούλου. Ἡ δύναμις τοῦ συγγραφέως εἶναι γνωστὴ καὶ ἐξ ἄλλων προηγουμένων ἔργων, εἰς τὰ Χριστοῦγεννά του ὅμως διακρίνεται διὰ τὴν πρωτοτυπίαν τῆς ἐμπνεύσεως καὶ τὸ ἀριστοτεχνικὸν τῆς ἀφηγήσεως. Κατωτέρω παραθέτομεν ἐν ἐκ τῶν πολλῶν διηγημάτων τοῦ ἀνωτέρω βιβλίου καὶ εἴμεθα βέβαιοι ὅτι καὶ οἱ ἀναγνώσται μας θὰ συμφωνήσῃσι μὲ τὴν ἀντίληψίν μας

ΤΡΙΠΤΥΧΟΝ

Δόξα ἐν Ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπιΓῆς εἰρήνη ἐν ἀνθρώποις Βύβουλα.

I

Ὁ Δημιουργὸς σκέπτεται.—Βλέπει ὅτι ὁ Ἄνθρωπος κινδυνεύει ἀπὸ τὸν ὄφιν—τὴν Κακίαν. Καὶ τὸ πνεῦμα ἐνηνθροπίσθη, ὁ Λόγος ἐσαρκώθη. Τὸν ὄφιν ἐκπέμποντα, τὸν διαδέχεται ὁ Ἀρχάγγελος κρατῶν κρῖνον. Τὴν Εὐάν ἐξαγνίζει ἡ Μαρία. Ἡ Παρθένος τὸν ὑπερούσιον κνοφορεῖ. Εἰς τὸν Οὐρανὸν ἀνατέλλει ὁ Ἀστὴρ τῆς Πίστεως. Εἰς τὴν Γῆν—Ἐν σπῆλαιον. Ποιμένες ἀγραυλοῦσι «Χριστὸς γεννᾶται».

II

Ὁ Ἄνθρωπος παραπαίει—Ἐπλανήθη ἡ σκέψις του : ἔπρεπε νὰ ἀνανήψῃ Ἐμάνθη ἡ σάοξ του : ἔπρεπε νὰ βαπτισθῇ. Ἡμάρτησεν ἡ ψυχὴ του ἔπρεπε νὰ ἀναγεννηθῇ. Τὴν πλάνην, τὸ μῖασμα, τὴν ἀμαρτίαν φυγαδεύει ἡ Ἀλήθεια ἡ Δικαιοσύνη ἡ Συνείδησις. Τὴν Ἐδέμ διεδέχθη ἡ Βηθλεέμ. Ἡ Παρθένος τίθει τὸν Λυτρωτὴν. Εἰς τὸν οὐρανὸν ἀκτινοβολεῖ ὁ Ἀστὴρ τῆς Ἐλπίδος. Εἰς τὴν γῆν, Χρυσός. Λίβανος, Σμύρνα. Μάγοι Προσκυνοῦσι Χριστὸς γεννᾶται.

III

Ἡ Γῆ σαρτά.—Ὁ Ἄνθρωπος πανηγυρίζει τὴν ἀπελευθέρωσίν του ἀπὸ τὰ δίκτυα τῆς Κακίας, ἀπὸ τὰ δεσμά τῆς Πνευματικῆς Δουλείας, ἀπὸ τοὺς ὅτυπους τοῦ Σωματικοῦ ἀμαρτήματος ἀπὸ τὰς Τύψεις τοῦ ψυχικοῦ σκοτούς.

Τὸ στερέωμα ἀντικαθιστᾷ μὲ φάνη

Ἡ Παρθένος γεννᾷ τὸν Σωτῆρα. Εἰς τὸν Οὐρανὸν λάμπει ὁ Ἀστὴρ τῆς Ἀγάπης. Εἰς τὴν Γῆν τὰ σπάρτανα ἐνὸς Βρέφους Ἄγγελοι ἀνυμνοῦσι Ἀγαλλιάσθω ἡ ψυχὴ ὑμῶν ὅτι Χριστὸς ἐγεννήθη.

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Τὴν παρελθοῦσαν πέμπτην ἐγένετο δεξίωσις παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κ. Διον. Λοβέρδου πρὸς τιμὴν τοῦ διακεκριμένου Γάλλου συγγραφέως καὶ φιλέλληνο κ. Μπιντοῦ.

Παρουρέθησαν ὁ γενικὸς πρόξενος τῆς Ἑλβετίας κ. Γαίγκερ μετὰ τῆς ἐριτίμου Κυρίας του, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Μπονζὸν τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν, ὁ κ. Πικάρ τῆς Γαλλικῆς ἀρχαιολογικῆς Σχολῆς, ὁ Καθηγητὴς κ. Ἀνδρεάδης ἡ Κυρία καὶ αἱ δεσ. Θ. Παπαδοπούλου, ἡ Κυρία καὶ αἱ δεσ. Δεμερτζῆ, ὁ κ. Μ. Λιδωρίκης, ἡ κ. Μ. Δραγοῦμη, ἡ κ. καὶ αἱ δεσ. Καλλέορη, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Παπάγου ὁ Κ. καὶ αἱ δεσ. Λέ. Ποσσὸν ἡ κ. Γιαννικῶνστα ὁ κ. καὶ ἡ κ. Χανζηλαζάρου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Δ. Βούλτσου, ὁ κ. ἡ κ. καὶ αἱ δεσ. Γ. Λούμα, ὁ κ. Ζάχος, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Χοιδᾶ, ὁ κ. Κωνσταντουλάκης, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Σλήμαν, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Φωτιάδου, ὁ κ. ἡ κ. καὶ αἱ Δνίδες Ἀραβαντινοῦ, ἡ κ. Βερροπούλου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Πεσμαζόγλου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Π. Ἀποστολίδου, ἡ κ. Ἐντοῦ, ἡ κ. Σαρσέντη, ἡ Δνὶς Σκουζέ, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ζωχοῦ, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Μεταξᾶ, αἱ δνίδες Εὐκλείδου, ὁ κ. Α. Πάλλης, ὁ κ. Ὁρλάνδος, αἱ δεσ. Ζέγγελη, ἡ κ. Ρετσίνα, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Σιμοπούλου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Γεωργιάδου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ἀθανασιάδου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ζαλοκώστα, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Δελαγραμμάτη, ὁ κ. Παντελίδης, ὁ κ. Μόστρας, ὁ κ. Φίλωσ, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Κύρου ὁ κ. καὶ ἡ κ. Στεφάνου, ὁ κ. Ἀργυρόπουλος, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ζαφίρη καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἐκ τοῦ καλλιτεχνικοῦ κόσμου.

Ἐξακολουθοῦν πάντοτε εἰς τὸ Λύκειον αἱ κοσμικαὶ Δευτέραι, καὶ ὁ καλλίτερος κόσμος μας συγκεντρώνεται ἐκεῖ.

Τὴν παρελθοῦσαν Δευτέραν διεκρίναμεν μετὰ τῶν παρευρισκομένων τὰς κ.κ. Ζουζούλα, Σωτηριάδη, Λουριώτη, Μαλακᾶση, Σφήκα, καὶ τὰς δεσ. Σωτηριάδη, Παπαδήμα, Κούτσοβι, Καλουτᾶ.

Τακτικώτατοι ἐπίσης οἱ κ.κ. Πολίτης, Σιδεράς, Μέρμηγκας, Πετρόπουλος, Βαρούνης, Πίσας κλπ.

Τὴν παρελθοῦσαν Τρίτην, πρωινὴ δεξίωσις καὶ μαστίχα παρὰ τῇ Κα Μαυρομαχᾶ.

Διεκρίναμεν τὰς Κας καὶ δεσ. Σκαρμαμαγκᾶ Καλογεροπούλου, Κανάκη, Καμβύση, Γσαρλομπα, Τριανταφυλλίδη, Καλαμάση, Ποτεσάρου, Μοντεσάντου, Ροκκιβάν, Φραγκοπούλου, Μπράτογλου. Σακελλαροπούλου, Εὐκλείδου κλπ.

Ἐπίσης διεκρίνομεν τοὺς κ.κ. Βαλαωρίτην, Καλογερόπουλον, Πάλλην, Μοντεσάντον, Λούραν, Γσαρλαμπᾶν, Κανάκη, Ἀποστολίδην κλπ.

Προχθὲς Σάββατον ἐδόθη ὑπὸ τῶν ἐνταῦθα Ἰθακησίων ἔκτακτος φιλανθρωπικὸς χορὸς εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς Στοᾶς Φέξη «Τέρψις». Ἐκτελεστικὴ Ἐπιτροπὴ ἦσαν οἱ κ.κ. Ἀσκληπιὸς Βρεττός καὶ Φλωριᾶς Καλλίνκος, Ὁργανωτικὴ δὲ ἡ κ. Βερυκίου, Ἀρ. Δενδρινός. Ι. Σφυρῆς, Σ. Φερεντίνος, Κ. Γράτσος, Μαρία Καραβία καὶ κ. Τέα Δενδρινού.

Κατὰ τὸν χορὸν παρέστησαν ἐκλεκτὰ μέλη τῆς κοινότητός μας, ἐν οἷς ὁ Κοσ καὶ Κα Ν. Χατζηδάκη, διευθυντῆς Ἴον. Τραπεζῆς, κ. Usile τραπεζίτης, ὁ κ. καὶ αἱ δεσ. Φερεντίνου, ἡ κ. Α. Βερυκίου, ἡ δις Λουίζα Βερυκίου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Οἰκονόμου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Γ. Οἰκονομίδου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Χ. Βερυκίου, Σ. Μαυροπούλου, αἱ δεσ. Κα-

Ἡ μεγάλη Ἐφημερὶς—Περιοδικὸν «Ἐξέλιξις», ἡ ὁποία θὰ ἐκδοθῇ τὴν 25 Ἰανουαρίου ἡμέραν Κυριακὴν θὰ περιέχῃ ἐκτὸς τῶν ἄλλων καὶ τὰ ἐξῆς πολὺ, πολὺ ἐνδιαφέροντα :

Τὸ ἔργον τοῦ Henri Robert διασήμου ποινικολόγου τῶν Παρισίων «Ἡ μεγάλη δίκη τῆς Μαρίας Ἀντουανέττας».

Τὸ ἔργον τοῦ Παρισίου κοινωνιολόγου καὶ δημοσιογράφου κ. Λερούα «Μονμάρτη καὶ κοκαίνη» παρμένο ἀπὸ τὴν Παρισινὴν ζωὴ τῆς Μονμάρτης μὲ διάφορες φωτογραφίαι τῶν καμπαρὲ καὶ σκίτσα.

Τὴν μελέτην τοῦ κ. Εὔστρ. Φωτάκη, πρώην Εἰσαγγελέως Ἀθηνῶν καὶ Δικηγόρου «Ἡ Ἐγκληματοῦσα Γυναίκα» παρμένο ἀπὸ τὴν ζωὴν τῆς σημερινῆς γυναικός.

Σκίπη—Ἡ «Παρισινὴ ζωὴ» μὲ φωτογραφίας καὶ σκίτσα.

Οἰκονομικά, πολιτικά, κοινωνιολογικά, ἱατρικά καὶ νομικά ζητήματα ὡς καὶ μία σελὶς διὰ τὸν γυναικεῖον κόσμον καὶ ἐν ὄλῳ πενήτηκοντα φωτογραφία καὶ σκίτσα.

ὑπὸ τοῦ κ. Θάνου Ζήρα ἐξεδόθη καὶ ἐκκυκλοφορήσεν ὁ «Σατανᾶς» τοῦ 1925 μὲ ἐκλεκτὴν συνεργασίαν τῶν διακεκριμένων μας λογίων καὶ ὑπέροχα ἀληθῶς σκίτσα τῶν κ. κ. Καστανάκη, Νουάρ, Ἀντωνιάδη κλπ.

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΝΟΟΤΡΟΠΙΑ

ΠΩΣ ΕΚΕΠΤΟΝΤΟ ΠΡΟΠΟΛΕΜΙΚΩΣ

Πρῶτος ἔρχεται ὁ Κάιζερ, μετὰ ὁ Θεός, μετὰ nichts, nichts, nichts . . . . . Μετὰ ὁ καθηγητῆς (ὄχι τῶν Μαθηματικῶν), μετὰ ὁ ἀξιωματικὸς, μετὰ ὁ σπουδαστής, μετὰ ἔρχεται τὸ ἄλογο τοῦ ἀξιωματικοῦ μετὸ nichts, nichts, nichts . . . . . δύο μέρες nichts, nichts, nichts . . . . . Μετὰ ἔρχονται ὄλοι οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι.

ΠΩΣ ΕΚΕΠΤΟΝΤΑΙ ΣΗΜΕΡΑ

Πρῶτος ἔρχεται ὁ Διάβολος καὶ ὕστερα ἡ Ἀμερικὴ. Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ Ν. Γ. Τ.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Διὰ πᾶσαν τυχὸν ἀνωμαλίαν ἐκ μέρους τῆς ταχυδρομικῆς ὑπηρεσίας, παρακαλοῦνται οἱ κ. κ. συνδρομηταὶ ὅπως μᾶς εἰδοποιήσῃσιν καὶ προβῶμεν εἰς τὴν διόρθωσιν ταύτης.

νούλη, Παπαγεωργίου πλωτόχης, αί Δες Λεκατσά, δ κ. και ή κ. Γ. Τσαγγαρίδου, δ κ. Ν. Κομνηνός, δ κ. και ή κ. Γ. Βλασσοπούλου, δ κ. και ή κ. Ίω. Οίκονοπούλου, οί κ.κ. Ν. Βουλισμάς, Δ. Μπετσάκος, Ι. Ζερβός, Α. Δουρός, δ κ. και ή κ. Καλλιμάνη, Ν. Συκιώτης, δλόκληρος ή οικογένεια Α. Βρεττού με τὸ στόλισμά της, τὴν χαριτωμένην δα Ίσημνην, Γ. Χάνος, δις Ρίτα Βλασσοπούλου, Γ. Χρησάκης, δ κ. και ή κ. Χριστοπούλου, δ κ. και υἱὸς Χαλκοπούλου, οἰκογένεια Μαρίνου Λεκατσά, Έπαμ. Βρεττός, ή Κα και Δες Σταθάτου, ή Δις Φανή Λεωνίδα κλπ. κλπ.

Ὁ παρευρεθεὶς συντάκτης μας, συστήσας πρόχειρον Ἐπιτροπὴν, προεκήρυξε διαγωνισμόν διὰ τὴν βασιλισσαν τῆς ἐσπερίδος, ή δὲ ἐπιτροπὴ κοινῇ βοῇ και ἀποφάσει ἀνεκήρυξε τὴν κ. Μαρίαν Γ. Οἰκονόμου, τὸ γένος Μαρούλη.

Επιφώνιζ

Α. ΠΑΠΑΦΛΩΡΟΥ

ΓΙΑ ΜΙΑ ΣΤΙΓΜΗ ΘΥΜΟΥ

Παριμένο ἀσ' τὴ ζωὴ

— Μαρία τί ὦρα εἶναι;

— Ἡρώτης περιπατοῦσα νευρικὰ ἀνὰ τὰ διάφορα διαμερίσματα τοῦ μεγάρου της ή Κυρία Θέκλα Μικριδου;

— Τέσσαρες και τέταρτον κυρία, ἀπήντησεν ἀμέσως ή Μαρία, ἕνα φτωχὸ μὲ πρόθυμο και εὐγενικὸ κορίτσι, καμαριέρα τῆς κυρίας της ἀπὸ τῆς παιδικῆς της ἡλικίας και τὴν ὁποίαν λόγῳ τῆς ἀγάπης και ἀφοσιώσεως της παρέλαβεν αὐτὴ ὑπανδρευθεῖσα εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ συζύγου της.

— Τέσσαρες και τέταρτο! και ἀκόμη νὰ φανῇ; Ὡ Θεέ μου πόσον εἶμαι δυστυχισμένη; ἀκούς ἐκεῖ και τὸ πρῶτ' ἀκόμη φεύγοντας μὲ ἐφιλοῦσε τόσο θερμὰ και μοῦ ἔλεγε τόσα λόγια ἀγάπης παντοτεινῆς;

— Και τώρα, ! τώρα τέσσαρες και τέταρτο ή ὦρα και ἀκόμη νὰ φανῇ! μὰ αὐτὸ δὲν ὑποφέρεται ἀκούς ἐκεῖ; Και ὅσο σκέπτομαι ὅτι θὰ ἔχουν πάει ὅλοι οἱ προσκεκλημένοι εἰς τῆς κυρίας Πλουτίδου; ἀκόμη και ή κυρία Ὑπουργοῦ και αὐτὴ θὰ ἐπῆγε και μόνον ἐγὼ θὰ λείπω ἐγὼ ποῦ ποτέ μου στὴ μαμά μου δὲν ἔχασα καμμιά ἀπ' τὲς κοσμικὲς συγκεντρώσεις. Και ὅλες μου ή φίλες θὰ εἶναι ἐκεῖ και μόνον ἐγὼ θὰ λείπω. Πᾶω νὰ φρενιάσω.

— Ἔτσι μονολογοῦσε, και κουρασμένη ἐξαπλώθηκε σένα διβάνι ἀνατολιτικὸ ποῦ εἶχε στὸ Σαλονάκι της δῶρον τοῦ Παύλου συζύγου της στὴν πρώτη ἐπέτειο τῶν γάμων της.

Ἐκεῖ τὴν ἐπιασε μία νάρκη, μία ἐλαφρὰ ἀποχαύνωσις και σιγὰ σιγὰ χωρὶς νὰ τὸ νοιώσῃ ἔκλεισαν τὰ βλέφαρά της και ἀποκοιμήθηκε, θαρρεῖς γιὰ νὰ ἀναπληρῶσῃ ὀρμημφότως ὁ ὄργανισμὸς της ἐκεῖνο ποῦ πάνω στὸν ἐκνευρισμὸ τῆς ἀνοπομόνησias εἶχε χάσει.

Δὲν θὰ παρήλθον εἴκοσι λεπτὰ τῆς ὥρας και ἐν αὐτοκίνητο ἀγοραῖα κατασκονισμένο ἀπὸ τὸν πολὺ δρόμο ἐσταματοῦσε κάτω ἀπ' τὸ μέγαρον τοῦ κυρίου Παύλου Μαρκίδου. Γρήγορα γρήγορα ἐπήδησε αὐτὸς ὁ ἴδιος κ. Μαρκίδης και μετὰ τρία γρήγορα και μεγάλα πηδημάτα βρέθηκε κοντὰ στὴν πόρτα και λὲς και κρεμάστηκε ἀπὸ τὸ κουδοῦνι—μὲ ἕνα παρατεταμένο και ἐντονο κωθωνισμό του,— ἀνοιξε ή πόρτα και διαστικὰ βιαστικὰ λέγει στὴ Μαρία ποῦ βρέθηκε στὸ ἐπάνω μέρος τῆς; σκάλας— Ἡ Κυρία σου εἶναι ἔτοιμη;

— Μάλιστα Κύριε, στὸ Σαλονάκι της εἶναι ντυμένη. Ἐχει ἀρκετὴ ὦρα ποῦ ὅς περιμένει.

Δὲν ἐπερίμενε νὰ ἀκούσῃ τὴν τελευταίαν φράσιν και

ὤρμησε πρὸς τὴν τὸ σαλόνι ὅπου τοῦ εἶπεν ή Μαρία πῶς εὔρισκετο ή γυναῖκα του.

Θέκλα μου νὰ με... δὲν ἐπρόφθασε νὰ τελειώσῃ ὅτε οἱ λυγμοὶ τῆς γυναίκας του τὸν ἔκαμαν και διέκοψεν ἀπότομα τὴν φράσιν. και εὐθὺς ἀμέσως ἠκούσθη ή φωνὴ της βαρεῖα και κλαυμένη. δὲν εἶναι κατάστασις αὐτὴ κύριε! Δὲν θέλω νὰ ἀκούσω τίποτε. καμμιά δικαιολογία: Ἐγὼ—ἐγὼ ποῦ ποτέ μου στήμαμά μου δὲν ἔκλαψα, ἔγινα δυστυχῆς ἐξ αἰτίας σου;

Ὅριστε.

Και ὅσο σκέπτομαι ὅτι στὸ γάμο αὐτὸν δὲν φταίει κανεὶς ἄλλος παρὰ ἐγὼ; Ἐὰν τρελλαθῶ Θεέ μου δὲν ἀντέχω πειά;

Μὰ ἀγάπη μου; Ξεύρεις ὅτι σὲ λατρεύω ὅτι δὲν ἔχω κανέναν ἄλλον στὸν κόσμον ἀπὸ σένα;

Και ἂν ἄργησα τό' κανν γιὰ σένα, γιὰ τὴν εὐτυχία μας. Ἦταν ἀνάγκη νὰ μιλήσωμε στὸ τηλέφωνο τὸν ἀντιπροσωπὸ μουστὰς Ἀθήνας νὰ μάθω νέα ἀπ' τὸ χρηματιστήριον· γιὰτὶ καθὼς ξέρεις ὕστερα ἀπὸ τὴν ὀλως διόλου ξενιοιστη ζωὴ μας και τὴν ἀπληστίαν τῶν συνεργατῶν μου ή τράπεζα μας δὲν πηγαίνει καθόλου καλὰ και εἶναι ζήτημα ἂν θὰ μπορέσουμε νὰ ἀνθῆξωμε σὲ ἕνα ἀπρόοπτο κατακύλισμα τῆς λίρας... και τότε...

Τῆς λίρας αἰ; και τί μὲ νοιάζει ἐμένα γιὰ τῆς λίρας σου κύριε; ὥστε γιὰ τῆς λίρας σου λοιπὸν σκέπτεσαι και μὲ ἔχεις ἀφήσει μονάχη, καταμόνυχη; μὲς τὴν πληξὶ μακρὰ ἀπὸ τοὺς δικούς μου ὀλομόνυχη και μὲ βασανίζεις; ἀκούς ἐκεῖ! Τρεῖς ὀλόκληρες ὥρες τὴν ἡμέρα λείπεις ἀπὸ κοντὰ μου και δὲν σοῦ φθάνουν και ἄς και ἀπὸ τῆς ὑπόλοιπες νὰ κλέβῃς και ἄλλες και νὰ ἀσχολῆσαι με τῆς λίρας σου; και ὄχι μόνον αὐτὸ ἀλλὰ και ἔργεσαι και μοῦ τὸ λὲς; Ἐχεις τὸ θράσος και μοῦ λὲς ἀκόμη ὅτι προτιμᾷς τῆς λίρας σου ἀπὸ μένα αἰ; αἰ καλὰ λοιπὸν θὰ δῆς και ἐγὼ τί θὰ κάμω!

Μὰ ἀγάπη μου εἴκοσι λεπτὰ μόνον ἄργησα ἀπὸ τὸ Ραντεβού μας.

Δὲν θέλω τίποτε νὰ ἀκούσω... και ἀφοῦ εἶσαι ἔτσι πηγαινε και πάλι σταῖς λίρες σου κύριε και ἀφήσέ με ἐμένα νὰ λυῶνω μονάχη μου.

Μὰ γιὰτὶ χρυσὸ μου στενοχωρεῖσαι ἄδικα;

Βλέπεις ὅτι ἐγὼ ποτέ μου ἀφ' ὅτου πανδρευθῆκαμε δὲν σὲ ἄφησα μόνη.—Παραμελῶ γιὰ χάρι σου τὴν ἐργασία μου σὲ τέτοιον βαθμὸ ποῦ οἱ πελάται μου κάνουν τὰ μάτια γιὰ νὰ μὲ ἰδοῦν και μάλιστα καθὼς μοῦ ἔλεγε σήμερον ὁ Δ) ἡς τῶν Γραφείων μου ἤρχισε νὰ γίνεται λόγος και σούσουρο εἰς θάρος μου ἀπὸ τοὺς ἄλλους μετόχους γιὰ τὴ συμπεριφορὰ μου αὐτὴ! ὥστε καθὼς βλέπεις κοῦκλα μου δὲν εἶμαι ἐγὼ ἐκεῖνος ποῦ ἔχει ὅλα τὰ ἄδικα.

Τί; Πῶς; Ἐχομε και ὑπαινιγμούς τώρα; αἰ μὰ αὐτὸ δὲν ὑποφέρεται. Και νὰ σκέπτομαι ὅτι ἐκεῖνος ποῦ λέγει ὅτι ἐγὼ πταῖω εἶναι ὁ ἄνθρωπος γιὰ τὸν ὁποῖον ἐθυσίασα τὸ πᾶν. Παράτησα τοὺς δικούς μου γιὰ τὴν ἀγάπη του και στὸ τέλος; Στὸ τέλος νὰ μοῦ λέγῃ ὅτι εἶμαι ἐγὼ ή αἰτία ποῦ...!

Και ἔτσι ὅπως ἦτο νευρικὰ νευρικὰ χωρὶς νὰ τὸν κυτᾶξῃ καθόλου ἐσηκώθηκε και χωρὶς ἄλλη λέξι ἔτρεψε ἐμπῆκε στὴ κάμαρά της ἔκλειδωσε τὴν πόρτα και ἐξαπλώθηκε ἔτσι μετὰ τὸ φόρεμα τοῦ χοροῦ ὅπως ἦταν και ἄρχισε νὰ κλαίῃ.

Ὁ Παῦλος ἀμέσως ἔτρεξε κατόπιν της, ἐφθασε στὴν καμαρὰ της, ἐκτύπησε ἐπανελημμένως χωρὶς νὰ τοῦ ἀνοίξῃ και ὄχι μόνον αὐτὸ ἀλλὰ εἰς τῆς φωνῆς του οὔτε ἀπάντησιν ἐλάμβανε γιὰ λίγη ὦρα.

Ὑστερα ἀπ' αὐτὸ δὲν χάνει καιρὸ και μετὰ τρεῖς κλωτσιὰς σπάζει τὴν πόρτα μπαίνει μέσα και τί νὰ ἰδῇ;

(Ἀοκλουθεῖ)

ΓΥΝΑΚΕΙΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

— Δίλκα δὲ θὰ πᾶς στὸ Παρίσι;
— Τὶ νὰ κάμω;
— Ἀπότου ἄρχισα νὰ κάνω καπέλλα στὴ Δίδα ΦΩΦΩ (ὁδὸς Καραγεώργη τῆς Σερβίας 11α), τὰ βρίσκω πολὺ καλύτερα ἀπὸ τὰ παριζιάνικα.

— Πωωω!! Κατὶνὰ! Γιὰ δὲς τὴ νιμουαζέλλα στὸ ἀντικρινὸ τραπεζάκι τί χάλια ἔχει!
— Τί;
— Δὲν βλέπεις;
— ἔχει ἓνα σωρρὸ στίγματα στὸ πρόσωπό της.
— Ναὶ ἀλήθεια!
— Ἄν τὴν γνωρίζεις καὶ μὲν πὲς της νὰ μεταχειρισθῇ Κρέμα Νυμφῶν καὶ ἀμέσως θὰ γείνη καλά. Ἔτσι ἤμουν καὶ ἐγὼ, ἀλλὰ ἀφ' ὅτου ἄρχισα νὰ μεταχειρίζομαι τὴν κρέμα αὐτὴν ἔγινα ἀμέσως καλά.

Τὸ βιβλίον τῆς ἐποχῆς

“ΕΝΑΣ ΧΡΟΝΟΣ ΑΓΑΠΗΣ,”

Ἐκτυπώνεται

Τίμη δραχ. 25

*Ὅσοι θέλουν νὰ τὸ ἀποκτήσουν ἄς γράψουν εἰς τὸν συγγραφέα κ. Μίνας κ. Ἀνδρουλιδάκη. Ἀλίτσης 17 Ἀθήναι.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ
ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩ, 1841

ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ
Α. ΔΙΟΜΗΔΗΣ

ΣΥΝΔΙΟΙΚΗΤΗΣ

Ι. ΔΡΟΣΟΠΟΥΛΟΣ

Μετοχικὸν ταμεῖον

Δρ. 20. 000. 000

Ἀποθετικὰ κεφάλαια

> 175. 000. 000

Καταθέσεις

2 400. 000. 000

Κεντρικὸν Κατάστημα ἐν Ἀθήναις

ὑποκαταστήματα:

Ἄγ. Νικόλαος, Ἀγρίνιον, Ἀλμυρός, Ἀμαλιάς, Ἀμφισσα, Ἀργοστόλιον, Ἄρτα, Ἀταλάντη, Βίμος, Βόλος, Γκιουμουλτζίνα, Γύθειον, Δεδεγαγίς, Δημητσάνη, Δράμα, Ἐδεσσα, Ζίφυθος, Ἡράκλειον, Θεσσαλονίκη, Θήβαι, Ἰθάκη, Ἰωάννινα, Καβάλλα, Κιλκίς, Κιλκίς, Καρδίτσα, Καστοριά, Κέρκυρα, Κοζάνη, Κόρινθος, Κύθηρα, Κύμη, Κοπαρισσία, Λαμία Ἀρίσσα, Λεβαδεία, Λευκάς, Μεγαλόπολις, Μεσολόγγιον, Μεσσήνη, Μυτιλήνη, Ναύπακτος, Ναύπλιον, Ξάνθη, Πέζοι, Πάτρα, Πειραιεύς, Πόρος, Πρέβεζα, Πύλος, Πύργος, Ρέθυμνος, Σάμος, Σέρραι, Σουφλίον, Σπάρτη, Σύρος, Τρίκαλα, Τρίπολις, Φλώρινα, Χαλκίς, Χανιά, Χίος.

Ἐκδοσις τραπεζικῶν γραμματίων. Προεξοφλήσεις ἰσχυρὰ καὶ ἀνοικτοὶ λογαριασμοὶ ἐπὶ ἐνεχύρῳ τίτλων ἐπὶ ἐνεχύρῳ ἐμπορευμάτων χρυσοῦ καὶ ἀργύρου.

Ἄνοιγμα πιστώσεων ἐναντι φορτωτικῶν (Crédits documentaires).

Χορηγήσεις εἰς γεωργικηματαίαν.

ὑπηρεσία Ἐθνικῶν Δανείων καὶ διαφόρων ἄλλων Δανείων καὶ Μετοχῶν.

Εἰσπράξεις ἀξιών.

Καταθέσεις ἐν ὄψει ἀπλαῖ καὶ εἰς ἀνοικτὸν λογαριασμόν.

Καταθέσεις ἐπὶ προθεσμία.

» Ταμειυτηρίου.

Φύλαξις χρωματῶν, αὐτουσίῳ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου καὶ ἄλλων πολυτίμων ἀντικειμένων.

Δημ. Μεταξωτὸς

«Μέγαρον Ἀλάμπρα»

Μανικιούρ - Πεδικιούρ

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΝΑΚΗΣ

ΙΑΤΡΟΣ

Διευθυντῆς Λαϊκῆς Κλινικῆς Ἀθηνῶν

Ἐπισκέψεις 9-12 π.μ. 3-6 μ.μ.

Μάρνη 33 (πλατεία Ἀνεξαρτησίας)

Δημήτριος Κωνσταντίνου

Ὁδοντίατρος

Παθήσεις στόματος καὶ ὀδόντων

Αἰόλου καὶ Βύσσης 1 (ἐναντι Παυλίδου)

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑΙ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΙ

Μόνον εἰς τοῦ

ΕΥΑΓΓ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ

Ἀκαδημίας—Σίννας (Μέγαρον Παντελεῆ)

ΚΤΗΜΑΤΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

“ΤΟ ΙΟΝΙΟΝ,”

Α. Ι ΣΩΚΑΡΗ.

ΑΘΗΝΑΙ

Πατησίων 26

Dr Παν Ν. Παπαπναγιώτου

Στοματολόγος

Χειρουργὸς Ὁδοντίατρος

Πτυχιούχος Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου

39 Γερανίου 39

9-12 3-7

ΕΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ “ΣΑΒΟΪΑ,”

Καρόλου 27

(Μέγαρον Παντελεῆ)

Ἐπιπλωσις Καινουργῆς καὶ Πολυτελεῆς

“MIGNON,”

Εὐαγγελιστρίας 26

ANNA A. ΣΤΕΦΑ & Σα

Μοδίστα

Ν. ΠΡΩΤΟΠΠΑΠΑΣ ΚΑΙ Δ. ΥΜΕΝΑΙΟΣ

Γραφεῖα: Γκαράζ Ν. Σιγάλα Πλατ. Κάνιγγος

Διαφόρων τύπων αὐτοκινήτων.

Ἐπὶ προμηθεῖα: Ἀγοραὶ - Πωλῆσεις

Ε. ΚΑΡΜΙΡΗΣ - Α. ΠΑΠΑΘΑΝΑΣΙΟΥ

Εἰσαγωγή χάρτου, χαρτονίων

κ λ.π.

Στοὰ Πολίτου 3 - Πειραιεύς